

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד קארי קסה

המאשימה

נגד

ע"י ב"כ עו"ד אסף דוק

הנאשם

הכרעת דין

אני אוסר על פרסום פרטים אישיים כלשהם של המתלוננת או כל פרט שיביא לזיהויה, לרבות פרטי עדים ופרטי הנאשם אשר זוכה.

בפתח הדברים אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

רקע וכתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם מספר עבירות מעשה מגונה, בהתאם לסעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום היה הנאשם בעלים של סוכנות " [REDACTED] " בתל אביב (להלן: "הסוכנות"). ביום 10.5.2017 (להלן: "האירוע הראשון"), לאחר תיאום מוקדם, הגיעה המתלוננת לסוכנות למבחן בד (להלן: "אודישן"). לאחר המבחן שנערך לה ולמועמדים אחרים, ביקש הנאשם מהמתלוננת להמתין בחדר המתנה. בשעה 20:00 לערך, לאחר שהמועמדים האחרים ועובדי הסוכנות עזבו את המקום, נותרו הנאשם והמתלוננת בגפם. בשלב זה ביצע הנאשם מעשה מגונה במתלוננת בכך שנגע באמצעות עט שהחזיק בידו בירכיה ובאיבר מינה, שלא בהסכמתה, באופן הנחזה להיראות כאילו מדובר בבדיקת נתוניה הגופניים לשם בחינת התאמתה והעסקתה כדוגמנית או שחקנית. המתלוננת נרתעה, ומשהבחין הנאשם בכך אמר לה: "אין לך מה להתבייש, תרגישי איתי הכי פתוח בעולם, אני נשוי ואני רואה מלא כמוך". בהמשך, הציע למתלוננת להיות דוגמנית להלבשה תחתונה. על מנת לבחון את התאמתה, ביקש ממנה לפשוט את בגדיה ולהישאר לבושה בתחתונים ובחזייה. לאחר שהמתלוננת נעתרה לבקשה ונותרה בבגדיה התחתונים, ביצע בה הנאשם מעשה מגונה בכך שנגע באמצעות עט שהחזיק בידו בירכיה ובאיבר מינה שלא בהסכמתה, באופן הנחזה להיראות כאילו מדובר בבדיקת נתוניה הגופניים לשם בחינת התאמתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

ביום 17.5.2017 (להלן: "האירוע השני"), הגיעה המתלוננת לסוכנות בסמוך לשעה 18:00 לשם עריכת צילומים. באותה עת, שהו בסוכנות צלם, מאפרת ומעצב שיער, והמתלוננת צולמה בתלבושות שונות, לרבות כשהיא בהלבשה תחתונה בלבד. בתום הצילומים פנה הנאשם אל המתלוננת ואמר לה: "אם הייתי משאיר אותך לבד עם הצלם נראה לי הוא היה אונס אותך". לאחר שהצלם עזב את המקום, נותרו הנאשם והמתלוננת בגפם, והנאשם אמר לה כי אינו אוהב את התמונות שהתקבלו ועליה להצטלם שוב בהלבשה תחתונה. לצורך ביצוע הצילומים הביא הנאשם קרם לחות. המתלוננת ביקשה למרוח קרם לחות על גופה בעצמה, אולם הנאשם דחה את בקשתה וביצע בה מעשה מגונה שלא בהסכמתה בכך שנגע בישבנה, בגבה ובחזה באמצעות מריחת קרם לחות עליהם. בהמשך, כביכול לשם הצילומים, ביקש הנאשם מהמתלוננת לסדר את תחתוניה. המתלוננת נעתרה לבקשתו, ובשלב זה ביצע בה הנאשם מעשה מגונה בכך שהסיט את תחתוניה וחשף את איבר מינה. המתלוננת סידרה את התחתונים על מנת להסתיר את איבר מינה ואמרה לנאשם כי אינה מעוניינת להצטלם באופן בו סידר הנאשם את תחתוניה. הנאשם הפציר בה להצטלם באופן בו איבר מינה חשוף ושב וביצע בה מעשה מגונה שלא הסכמתה בכך שמרוח קרם לחות על חזה. בתגובה, נרתעה המתלוננת והתרחקה מהנאשם אשר שאל אותה: "מה זה מחרמן אותך?". לאחר שהמתלוננת השיבה כי הדבר אינו נעים לה, חדל הנאשם ממעשיו ואמר לה: "אל תחשבי שזה עושה לי משהו יש לי מלא דוגמניות וזה לא מרגש אותי".

2. הנאשם כפר במיוחס לו. לגבי האירוע הראשון - הכחיש את הפעולות שיוחסו לו, ולגבי האירוע השני - טען כי במסגרת עבודתו מרח קרם לחות מעל לחזה של המתלוננת והכחיש כי סידור תחתוניה נעשה ללא הסכמה. בנוסף, הכחיש אמירות שיוחסו לו. לפיכך, נשמעו ראיות.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו העדים הבאים:

- המתלוננת, אשר העידה ארוכות על המיוחס לנאשם.
- , אשר היה חברה של המתלוננת במועד הרלוונטי (להלן: "החבר"). החבר העיד לגבי מסרונים אותם שלחה לו המתלוננת מיד לאחר האירוע השני, על הלך רוחה וכן על שסיפרה לו בהמשך לגבי האירועים.
- , אחותה של המתלוננת (להלן: "האחות"), העידה לגבי שיחת טלפון בה סיפרה לה המתלוננת על האירועים.
- , חברתה של המתלוננת במועד הרלוונטי (להלן: "החברה"), העידה על דברים שסיפרה לה המתלוננת לגבי האירועים ועל הלך רוחה.
- , ידיד של המתלוננת ברשת החברתית "פייסבוק" בעת הרלוונטית (להלן: "הידיד"), העיד כי המתלוננת התייעצה אתו כיצד לנהוג לגבי האירוע עם הנאשם.
- , אשר היה הצלם המקצועי באירוע השני והעיד לגבי חלקו ולגבי התנהלות מקובלת במסגרת עבודה זו (להלן: "הצלם").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

- השוטרת רקפת אברהם, העידה לגבי פעולות חקירה מסוימות שבוצעו ולגבי פעולות אשר נטען על ידי ב"כ הנאשם כי היה עליה לבצע (להלן: "השוטרת רקפת").

בנוסף, הוגשו בהסכמה הודעת העדה [REDACTED] אשר עבדה בסוכנות (להלן: "העובדת [REDACTED]"), מסמכים שונים ובהם דו"חות פעולה, דו"חות חיפוש, מזכרים, הודעת הנאשם ודו"ח עימות בין הנאשם לצלם [REDACTED].

4. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו. בנוסף, הוגשו מסמכים שונים ובהם המסמכים הבאים: צילומי המתלוננת במסגרות שונות, צילומים הלקוחים מרשתות חברתיות, סרטונים המתעדים את הנאשם והמתלוננת בסוכנות, תמלול הסרטונים, דו"ח עימות בין השניים, הודעות עדים שונים, מכתב דרישה לנאשם מטעם בא כוחה של המתלוננת.

תמצית טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה ביקשה כי בית המשפט יקבע שעדותה של המתלוננת היתה מהימנה, מבוססת ואותנטית, לעומת עדות הנאשם בה נמצאו סתירות ושקרים. לטענתה, עדותה הכנה של המתלוננת זכתה לחיזוקים רבים כדוגמת צילומי הודעות המסרון ששלחה לחבר [REDACTED] ועדויות האחות [REDACTED], החבר [REDACTED], החברה [REDACTED] והידיד [REDACTED]. עוד טענה, כי הנאשם עשה כל מאמץ להרחיק את עצמו מסממן מיני כלשהו של מעשיו, כגון פסילתו כל אפשרות שנגע, אף בטעות, באיבר מינה של המתלוננת או גרסאותיו השונות לגבי הסיבה למריחת שמן על ידו. לפיכך, עתרה להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

6. ב"כ הנאשם טען כי לכל היותר מדובר בפרשנות מוטעה של המתלוננת לסיטואציה, בשל חוסר נסיון בתחום דוגמנות ההלבשה התחתונה, כאשר כל התנהלות הנאשם היתה במסגרת עבודתו המקצועית, בידיעת המתלוננת ובהסכמתה, מתוך רצון למסכם רווחים. בהקשר זה היפנה להסכמת המתלוננת לצילום עם תחתונים בלבד ולתיאום שניערך לכך מראש. לגבי האירוע הראשון, טען כי לא הוכח שהנאשם נגע באיבר מינה של המתלוננת באמצעות עט אלא פעל להצביע על אזורים בגופה הדורשים הצרת היקפים ואף המתלוננת סברה שמדובר בפעולה מקצועית. ביחס לאירוע השני, היפנה ב"כ הנאשם לסוגיות שונות המעידות, לטענתו, על כך שהנאשם פעל באופן מקצועי במסגרת עבודתו. ב"כ הנאשם פירט סתירות שונות בגרסאות המתלוננת המעוררות ספק סביר לגבי פעולות המיוחסות לנאשם בהן לא הודה. לבסוף, היפנה לאופן חקירת המקרה אשר לטענתו מבסס מחדלי חקירה. לפיכך, עתר לזיכוי הנאשם.

דיון והכרעה

(א) מסגרת נורמטיבית

7. עבירת המעשה המגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין, היא עבירה התנהגותית המלווה במחשבה פלילית של שאיפה או מטרה להשגת אחת התכליות המפורטות בסעיף 348(ו):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

- (ג) "העושה מעשה מגונה באדם בלא הסכמתו, אך שלא בנסיבות כאמור בסעיפים קטנים (א), (ב) או (ג1), דינו - מאסר שלוש שנים.
[...]"
- (ו) בסמך זה, 'מעשה מגונה' – מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים".

על מנת לבסס את יסודות העבירה, יש להוכיח את נסיבות ביצועה וכן את מודעות הנאשם לטיב המעשה ולמאפייניו. את היסוד העובדתי של העבירה יש לבחון במבחן אובייקטיבי של "האדם הסביר":

"מעשה מגונה הוא (למצער) מעשה שהאדם הסביר רואה את הגנות שבו, את היותו מעשה "מגונה". מבחינה אובייקטיבית אפוא – ומבחינת היסוד העובדתי – חייב שיתקיים בכל מקרה מעשה שלעצמו מעשה מגונה הוא. לשון אחר: היסוד העובדתי, באשר הוא, יש בו כדי לפגוע בערכי חברה חשובים ובאוטונומיה של היחיד הנפגע"
(ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168, 187 (2004) (להלן: "ענין פלוני").

לצד המקרים שבמהותם מגונים, בהם אלמנט מיניות גלויה, ישנם מקרים גבוליים ואף מעשים הנראים לכאורה תמימים אולם הנסיבות בהן בוצעו הופכות אותם למעשים מגונים בהתאם להוראת סעיף 348 לחוק העונשין:

"יש לבחון את המעשה אותו ביצע הנאשם, על רקע כלל נסיבות האירוע... גם מעשה הנראה, לכאורה, כמעשה תמים (כדוגמת נגיעות באיברים שאינם נתפסים כאיברים מוצנעים בגוף), עשוי להתפרש כמעשה שבוצע לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, והכל על רקע ההקשר בו בוצע המעשה ומכלול נסיבות העניין... הכל תלוי בנסיבותיו המיוחדות ובהקשרו של המקרה הקונקרטי"
(רע"פ 5603/15 שי איתי אמיר נ' מדינת ישראל, פסקאות 16-17 (17.09.2015).

רכיב נוסף אותו יש להוכיח בהתאם להוראת סעיף החוק, מתייחס ליסוד אי ההסכמה. באופן שונה מהגדרת סעיף 345(א)1 לחוק העונשין, העוסק בעבירת אינוס ומגדיר את יסוד אי ההסכמה כ"שלא בהסכמתה החופשית", סעיף 348(ג) מסתפק בהגדרה "בלא הסכמתו". לפיכך, כחלק מיסודות העבירה יש להוכיח את מודעות הנאשם לאי הסכמת הצד השני למעשה, או למצער, את עצימת עיניו מפני אי ההסכמה, כלומר כי הנאשם חשד באופן ממשי כי לא קיימת הסכמה למעשיו אך נמנע מבדיקת הדבר. אף את קיומו של רכיב זה יש לבחון על רקע מכלול נסיבות הענין (ראו עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' נחום זקן, פ"ד נז(2) 312, 327-328 (2003)).

היסוד הנפשי הנדרש בעבירת מעשה מגונה, מחייב שאיפה להשגת אחת משלוש מטרות – גירוי מיני, סיפוק מיני או ביזוי מיני. לפיכך, יתכן כי אף בהתקיים היסוד העובדתי של מעשה מגונה, בהתאם למבחן האדם הסביר, לא יתמלאו יסודות העבירה בהיעדר היסוד הנפשי הנדרש:

"...מילת המפתח היא המילה "לשם" והוראתה: בבחינת היסוד הנפשי שבעבירה מעשה ייחתם בחותם הגנות – יהיה "מעשה מגונה" – רק אם מטרת העושה במעשהו היתה לגירוי מיני, לסיפוק מיני או לביזוי מיני. מעשה – מעשה באשר הוא – שהאדם הסביר יראה בו מעשה מגונה, בכל זאת לא יהא "מעשה מגונה" כהגדרת העבירה כיום, אלא אם מתלווה אליו יסוד נפשי של מטרה ספציפית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

– שהמעשה ייעשה למטרת גירוי מיני, למטרת סיפוק מיני או למטרת ביזוי מיני. היסוד הנפשי יכול שילמד מעצם המעשה, ואולם גם בנסיבות שבהן בולט האופי המגונה המעשה, חייבת שתהיה קביעה פוזיטיבית בהכרעת הדין כי העושה כיוון להשיג אחת משלוש המטרות המנויות בחוק" (לנין פלוני, 179).

מהלך בחינת היסוד הנפשי בעבירת מעשה מגונה, משפיע אף על אופן פירוש היסוד העובדתי ונתון בעצמו להשפעת נסיבות ביצוע העבירה, הרקע למעשים והקשרם. בכוחם של רכיבים אלה ללמד על היסוד הנפשי שנלווה לפעולה:

"בעבירה של מעשה מגונה היסוד הנפשי והיסוד העובדתי אינם הרמטיים זה לזה; ישנה 'זרימה' מן היסוד הנפשי אל היסוד העובדתי, אשר עשויה 'לשנות את צבעו' על-פי היסוד הנפשי. לפיכך, השאלה האם מעשה מסוים בוצע לשם 'גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים' צריכה להיבחן על רקע נסיבות העניין" (ע"פ 5169/16 אפרים גרשן שרייבר נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.09.2016)).

לפיכך, אבחון תחילה את היסוד העובדתי תוך בחינה מעמיקה של נסיבות המקרה, ועל מצע תשתית זו יבחן קיומו של היסוד הנפשי.

(ב) ממצאים עובדתיים

8. האירועים המפורטים בכתב האישום התרחשו בסוכנות בנוכחות הנאשם והמתלוננת בלבד, נתון המדגיש את מרכזיות גרסאותיהם בעת קביעת ממצאים עובדתיים וכן את המשקל המשמעותי להתרשמות בית המשפט ממהימנותם.

פרטים עובדתיים מסוימים מצאו ביטוי דומה בעדויות המתלוננת והנאשם, גם אם ניתן להם פירוש שונה על ידי הצדדים, ולעומת זאת פרטים עובדתיים אחרים עליהם העידה המתלוננת הוכחו לחלוטין על ידי הנאשם. הפרטים המוכחים על ידי הנאשם, צובעים את מעשיו באור מיני ברור ומגבשים בכך אף סיוע לגיבוש היסוד הנפשי. ניתן להתייחס לפערים עובדתיים שכאלה כביטוי לרצונו של נאשם בעבירת מעשה מגונה לחמוק מאחריות למעשים שביצע, מאמץ לצמצם את היקפם וניסיון לשוות אופי תמים למעשים הנחזים להיות מגונים. לעומת זאת, העצמה והפרזה מצד מתלוננת עשויים להביא למסקנה כי היא מבקשת להוביל לפירוש חד משמעי וברור כי אותם מעשים נעשו לשם גירוי או סיפוק מיני. עדות מגמתית שכזו, הנתקלת בקשיים ראייתיים ובתהיות בלתי פתורות, פוגעת במהימנותה של מתלוננת. המקרה הנדון נמנה על מקרים אלה, כפי שיפורט להלן.

הבחינה העובדתית תתייחס למהימנות המתלוננת, תתמקד בפערים שבין גרסאות הצדדים תוך הרחבה לגבי כלל הראיות, ועד לקבלת החלטה לגבי העובדות שהוכחו והמשמעות שיש לייחס להן. הדברים יובהרו דרך פירוט סוגיות שונות בשני האירועים, תחילה תוך התמקדות באי דיוקים עד כדי סתירות שהתעוררו לגבי עובדות, ובהמשך בבחינת ראיות המספקות פירוש הגיוני וסביר להתנהלות הנאשם, בשונה מהתכלית המינית שייחסה המתלוננת למעשים.

הערה מקדימה: השימוש במילה "חזה" על ידי המעורבים השונים אינו בהכרח בעל משמעות זהה בכל המקרים. בעוד רב התייחסויות המתלוננת במלה זו הן לשדיה, ולעיתים אף השתמשה במילה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

"שדיים", הנאשם התייחס לחלק הגוף הנמצא מעליהם. ניתן להבין את כוונת הצדדים מתוך ההקשר בו נאמרה המילה "חזה" על ידם. לפיכך, בעת ניתוח הראיות יעשה לעיתים שימוש במילה "שדיים" במקומות בהם יעלה הצורך להבהיר את כוונת הצדדים.

(ב) (1) הערכת מהימנות המתלוננת והנאשם

9. בחינת הראיות וקשיים שעלו ביחס לגרסאות המתלוננת, מחייבים התייחסות להלכות שהתוו את הדרך בה תבחן מהימנות עדותם של נפגעי עבירות מין. מדובר בעדים בעלי מאפיינים ייחודיים בשל ההשלכות על קורבן עבירת המין והטראומה שנגרמה לו:

"בתי המשפט הכירו במרוצת השנים בקושי האינהרנטי שבו נתקלים קרבנות לעבירות מין בבואם לשחזר את פרטיו של אירוע טראומטי, ולכן קבעו כי אין לצפות מהם למסור גרסה 'מושלמת', כזו שתהא כרונולוגית, בהירה ונטולת סתירות"
(ע"פ 3615/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (26.03.2020)).

עוד נקבע, כי התנהגות קורבן עבירת מין העשויה להיראות בלתי הגיונית ותמוהה בנסיבות הענין, אינה מעידה בהכרח על גרסה בלתי מהימנה (ע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה ו' (24.07.2006)), וכן כי כבישת תלונה על ידי הקורבן לא תיזקף לחובתו, כל אימת שנמצא לה הסבר מניח את הדעת (ע"פ 6773/17 אסף זליג נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (3.04.2019)). לצד זאת, כללים אלה משמשים אך כאחד מכלי העזר העומדים לרשות בית המשפט לשם הערכת מהימנות עד, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה:

"אבהיר כי מובן שאין להחיל את ההלכות הנזכרות בצורה אוטומטית בכל מקרה ומקרה שבו נדונה תקיפה מינית והדבר תלוי בנסיבותיו של המקרה. ככלל תיק שבו הוא נדרש לקבוע ממצאי מהימנות ועובדה, אמור בית המשפט לבחון ולהעריך את מהימנותה של העדות בכלים העומדים לרשותו, לרבות ראיות חיצוניות לאותה העדות, ככל שישנן"
(ע"פ 7880/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (11.05.2015)).

10. במהלך שני דיונים בהם העידה המתלוננת, התרשמתי באופן בלתי אמצעי כי אכן חשה פגועה מההתרחשויות. הדבר בא לידי ביטוי בשפת גופה במהלך העדות, ומצא חיזוק בעדויות החבר ■, החברה ■ והאחות ■, כי המתלוננת היתה נסערת בעת שתיארה בפניהם את האירועים. בעקבות האירוע השני, המתלוננת ביקשה להגיב אולם לא ידעה תחילה כיצד לנהוג ואף שקלה לכתוב ביקורת כנגד הנאשם במדיה חברתית (עמ' 7 ש- 20 לפרוט). רק לאחר שאחותה ■ והידיד ■ המליצו לה להגיש תלונה במשטרה, עשתה כן המתלוננת, כחמישה ימים לאחר המקרה. בהתחשב בהסברה כי היתה זקוקה לפרק הזמן על מנת להיות בטוחה "במליון אחוז" בטרם תתלונן (עמ' 89 ש- 14 לפרוט); בהתחשב בעדויות התומכות בהתייעצויותיה בטרם הגשת התלונה; ובהתחשב במסרונים ששלחה לחבר ■ מיד לאחר האירוע השני - אין לראות באיחור זה משום כבישת עדותה. יחד עם זאת, יש לבחון את הדברים בהתאם לנסיבותיו המיוחדות של המקרה. במקרה זה, הנאשם לא כפר בכל שייחסה לו המתלוננת אלא אישר את בסיס האירועים תוך שכפר בחלקים המהווים, על פניהם, מעשה מגונה. בנוסף, כפר הנאשם בפירוש שנתנה המתלוננת למעשים בהם הודה. הסבריו של הנאשם לגבי מעשים אלה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19-2019

אשר אף בהם כשלעצמם ראתה המתלוננת מעשים מגונים, מתיישבים עם ההגיון, השכל הישר והעדויות בדבר אופן העבודה בסוכנות דוגמניות. בשונה מהמעשים המהווים על פניהם מעשה מגונה - מישוש ועיסוי שדיה של המתלוננת לכל אורכם וישבנה או חשיפה מכוונת של איבר מינה - המעשים בהם הודה הנאשם עשויים להתפרש כמעשים מגוניים כאשר ניטל מהם הקשרם. רצונה הראשוני של המתלוננת לכתוב ביקורת על הנאשם באמצעי תקשורת חברתית, אינו מעיד על החלטיות כי ביצע בה מעשים מגונים. חשוב מכך, המתלוננת בעצמה הבהירה כי השתתחה במסירת התלונה מכיוון שלא היתה בטוחה לגבי האופן בו יש לפרש את המעשים:

"אחרי האירוע הזה אני שאלתי את עצמי את אותה שאלה 20,000 פעם, אמרתי לעצמי אולי פירשתי לא נכון בגלל זה גם לא קפצתי ישר יום למחרת ללכת למשטרה" (עמ' 88 ש- 20-22 לפרוט').

ובהמשך:

"בדקתי את עצמי אני באמת רציתי להיות בטוחה בעצמי במיליון אחוזים לפני שאני ניגשת למשטרה שלא יהיה מצב שחש וחלילה באמת פירשתי לא נכון והבן אדם לא יודעת מה יקרה לו כאילו זה כתם אין מה לעשות, אני באמת בחיים לא יעשה דבר כזה כאילו זה לחשוב מיליון פעם גם אני על עצמי בקטע מאוד אגואיסטי לא אלך לבית משפט אבזבז את הזמן שלי אבזבז ימי עבודה אגיע לכאן בשעת הבוקר בפקקים בשביל סתם פרשנות לא נכונה" (עמ' 89 ש- 19-13 לפרוט').

ספק מתעורר לגבי היסוס והתלבטות זו. אין מדובר בהיסוס בשל צורך לעכל, בשל פחד, בשל טראומה קשה, בושא או מבוכה, המאפיינים השתהות של קורבנות עבירת מין. המתלוננת הבהירה כי המקור להשתהות בהגשת התלונה כנגד הנאשם נבע מרצונה להיות "בטוחה בעצמי במיליון אחוזים" כי פירשה באופן נכון את המעשים. קיים קושי לקבל הסבר זה כמתייחס למעשים של מריחה, עיסוי ומישוש של שדיה של המתלוננת וישבנה, או של חשיפת איבר מינה ("הדגדגן", "השפתיים") על ידי הזזת תחתוניה, אמירה מצד הנאשם שכך זה יפה כשהמתלוננת ביקשה לסדר את תחתוניה בחזרה, וחזרה נוספת על אותה פעולה על ידי הנאשם. פעולות מעין אלה הן בוטות, מדברות בעד עצמן ואינן זקוקות לפירוש או התלבטות אף על ידי נפגעת עבירת מין. ראיות חיצוניות אובייקטיביות, המסרונים ששלחה המתלוננת לחבר ■ מיד לאחר האירוע השני, אינן מפיגות ספק זה, כאשר המתלוננת לא פירטה בהם את המעשים החמורים בהם כופר הנאשם (ראו בהרחבה בהמשך). לצד זאת, יש לציין כי ככל שהתלבטות זו של המתלוננת היתה הקושי היחיד שהתעורר לגבי גרסאותיה, ספק אם היה בכך די על מנת לבסס ספק סביר לגבי מעשי הנאשם.

אופן פירוש זה של מעשי הנאשם כמעשים מיניים ולא מקצועיים, ליווה את גרסאותיה של המתלוננת והשפיע עליהן. ניכר היה בעדותה כי תפיסתה את מעשי הנאשם כמיניים הביאה להעצמת האירועים על ידה לגבי עובדות אותן ייחסה לו. בכל נושא שנוי במחלוקת, פירשה המתלוננת את מעשי הנאשם כבעלי אופי מיני ואף הוסיפה מעבר לכך בתיאור מעשים בעלי אופי מיני מובהק. עדות המתלוננת בבית המשפט התאפיינה באי דיוקים ובהפרזה בסוגיות שונות בדרך המובילה לפירוש מיני בלבד של מעשים, זאת גם כשעדותה עמדה בסתירה לגרסאות קודמות בפני עדי תביעה אחרים או לראיות חיצוניות. אין מדובר בסתירות מסוימות בגרסת קורבן לעבירת מין, סתירות צפויות ואף טבעיות, אלא בעדות מגמתית הצובעת את מעשי הנאשם בצבעים מיניים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

לאור פרשנות המתלוננת כי מדובר באירועים מיניים. הדבר בא לידי ביטוי בהסבר שסיפקה המתלוננת לאחת הסתירות בעדותה: לאחר שטענה כי הנאשם אמר לה שאם היה משאיר אותה עם הצלם לבדם, היה הצלם אונס אותה (בהודעתה במשטרה וכן בעדותה בבית המשפט), עומתה המתלוננת עם הקלטה בה נשמע הנאשם אומר לה **"נראה לי אם הוא היה איתך לבד הוא היה מתחיל איתך, לא יודע מה"** (נ/ב עמ' 2 ש- 24-25). המתלוננת הבהירה כי הדברים עליהם העידה הם הדרך בה הבינה את המילים שנאמרו לה, ובהמשך הסבירה כך:

"אני מתנצלת שזה יצא שלא אמרתי מילה במילה, בגדול שסיפרתי לחוקרת מה היה זה היה כדי להסביר את הסיטואציה מנקודת המבט שלי, אם הייתי צריכה להסביר מנקודת המבט שלו כל זה היה נראה אחרת" (עמ' 47 ש- 27-30 לפרוט').

הסבר זה מתאר בצורה הטובה ביותר את התרשמותי מעדות המתלוננת. לא נותר בי ספק כי אכן חשה מוטרדת מהנאשם. כשתחושה זו מלווה אותה, הפריזה המתלוננת בתאוריה והעצימה את האירועים, כפי שציינה – **"כדי להסביר את הסיטואציה מנקודת המבט שלי"**. אותה הפרזה במעשים ביחס לאלה בהם הודה הנאשם, וסיפק להם הסבר מקצועי, הופכת את המעשים הנתענים על ידי המתלוננת לכאלה אשר הסבר הנאשם לא יעמוד לו: כך, טענה כי הנאשם נגע באמצעות עט באיבר מינה בעוד הנאשם טען כי הצביע באמצעות העט על ירכיה כמקום בו עליה להוריד במשקל; כך, כשטענה בעדותה הראשית כי הנאשם נגע בחזה ללא כל התרעה, בעוד הנאשם טען כי ביקש את רשותה ונגע בה רק לאחר שהרשתה לו (המתלוננת אישרה גרסה זו בחקירתה הנגדית); וכך, כשטענה כי הנאשם עיסה ומישש את שדיה בעוד הנאשם טען כי מרח קרם על בית החזה מעל לשדיה וביקש ממנה למרוח אותו, אף זאת לאחר קבלת רשות מהמתלוננת. דוגמאות אלה הן בודדות מתוך רבות. בחינת הראיות מעלה כי יתכן שהמעשים הנוספים לאלה בהם הודה הנאשם, הם כאלה שתורגמו על ידי המתלוננת לעדות מבעד לנקודת מבטה הסובייקטיבית לגבי הסיטואציה, ולא ניתן לקבוע מעבר לספק הסביר כי אכן בוצעו על ידי הנאשם. מסקנה זו מתבקשת לאור הסתירות הרבות והפערים הראייתיים בין עדות המתלוננת בעדותה הראשית בבית המשפט לבין גרסאותיה הנוספות, בין אם במשטרה, בחקירתה הנגדית ובין אם בפני עדים נוספים, וכן לנוכח ראיות חיצוניות המחזקות את הספק הסביר.

בחנתי לעומק בצורה מדוקדקת את פרטי האירועים והראיות, תוך רגישות מיוחדת בעת בחינת עדות המתלוננת, זהירות רבה כנדרש, והתאמת אופן בחינת עדותה למאפייניו הייחודיים של נפגע עבירת מין. למעשה, כמעט בכל הסוגיות התקבלה מסקנה דומה. הצטברות ניתוחים אלה והמסקנה הדומה כולם מובילים לקביעה בלתי נמנעת בדבר קושי במהימנות המתלוננת לגבי המעשים בהם כפר הנאשם, וקיומו של ספק סביר ומבוסס ביחס למעשים אלה.

11. הספק לגבי עדות המתלוננת בבית המשפט, אינו נסמך על גרסת הנאשם אלא על הקשיים שנמצאו בעדותה, בגרסאותיה השונות, בראיות נוספות ובהתרשמותי מעדותה. ב"כ המאשימה טענה כי אין לתת אמון בגרסת הנאשם אשר **"ניסה לשדרג את גרסאותיו באופן הנחזה כלא אמין"**. גם אם היו מתקבלות כל השגות ב"כ המאשימה לגבי מהימנות הנאשם, כמפורט בסיכומיה, הרי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

- שאיין בכוחן להסיר את הספק ביחס למהימנות המתלוננת, ספק שאינו מבוסס על גרסאות הנאשם. אפנה בתמצית לטיעוני ב"כ המאשימה ואנמק מדוע יש לדחותן.
- ב"כ המאשימה טענה לגבי גרסת הנאשם לאירוע הראשון, כי לא תיעד את מידותיה של המתלוננת ומכאן שלא היתה למעשיו מטרה מקצועית. הנאשם הסביר כי מדובר בפגישה הראשונה, במהלכה שוחח עם המתלוננת על פרסום הלבשה תחתונה וביקש ממנה לעמוד עם בגדיה התחתונים ולהצמיד את רגליה. בשלב זה אמר לה שצריך להיות רווח בירכיים וכי תצטרך להוריד במשקל. כששאלה אותו היכן, אמר שידגים לה באמצעות עט ונגע עם העט על ירכיה במקום הנדרש (עמ' 140 ש-6 לפרוט'). אף המתלוננת העידה כי הנאשם הצביע באמצעות העט על ירכיה כמקום בו עליה להוריד באחוזי השומן (עמ' 24 ש-15-9 לפרוט'). לא ברור מדוע סבורה ב"כ המאשימה כי היה על הנאשם לתעד את מידותיה של המתלוננת, וכי העובדה שלא עשה כן מצביעה על כך שהצבעה על אזור הדורש הפחתה בשומן מעידה שאין זו פעולה מקצועית, בנסיבות המקרה.
 - ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם פירט והרחיב בבית המשפט את גרסתו לגבי ההצבעה על ירכיה של המתלוננת ביחס לגרסתו במשטרה. עיון בהתייחסות הנאשם לאירוע בהודעתו (ת/20 ש-176-166) והשוואה לעדותו בבית המשפט, מעלים כי הנאשם הציג גרסה זהה לגבי הפעולה בה נקט, גם אם מעט הרחיב בבית המשפט. הדברים בשתי הגרסאות עולים בקנה אחד. כדוגמא להרחבה בבית המשפט, הפנתה ב"כ המאשימה לכך שהנאשם לא הזכיר בחקירתו במשטרה כי המתלוננת רצתה ליטול חלק בקמפיין הלבשה תחתונה. לא ברור כיצד נתון זה משפיע על מהימנות הנאשם. הדבר מקבל משנה תוקף בהתחשב בכך שהמתלוננת לא הכחישה זאת בעדותה בבית המשפט, העידה כי הנאשם דיבר איתה על קמפיין הלבשה תחתונה בחו"ל עוד בטרם עמדה בפניו בלבוש תחתון בלבד (עמ' 24 ש-5 לפרוט') ובהתאם – אף הצטלמה בבגדי הלבשה תחתונה באירוע השני. זאת ועוד: המתלוננת אף אישרה כי סיכמה עם הנאשם במועד הראשון, בין היתר, על אפשרות שילובה במסע פרסום הלבשה תחתונה והיתה מודעת לכך שהצילומים במועד השני יכללו הלבשה תחתונה (עמ' 28 ש-20-11 לפרוט').
 - ב"כ המאשימה טענה כי הכחשת הנאשם את הנגיעה באיבר המין באמצעות עט, מעידה על חוסר אותנטיות גרסתו. לא ברורה טענת חוסר האותנטיות, כאשר טענת הנאשם היא שהצביע על אזור להפחתת שומן בלבד, כחלק מעבודתו המקצועית. אפנה עוד לקושי הראייתי שעלה בעת בחינת השאלה האם היה מגע עם איבר מינה של המתלוננת, כפי שיפורט בהמשך.
 - לגבי האירוע השני, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם מסר בבית המשפט גרסה מפותלת בנוגע למריחת השמן ולאופן השימוש בו. לטענתה, גרסתו בבית המשפט לגבי מגע קצר של תנועה אחת חדה, הנחה של השמן על גופה של המתלוננת, עומדת בניגוד לגרסתו במשטרה שם טען כי מרח את המתלוננת מכיוון שלא עשתה זאת טוב מספיק. עיון בגרסת הנאשם במשטרה מעלה כי טען שהמתלוננת "**לא עשתה במקומות הנכונים שצריך אבל זה לא משנה זה לא שמרחת לה קרם בשביל משהו**" (ת/20 ש-119). לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

מצאתי סתירה בין גרסה זו לגרסת הנאשם בבית המשפט לגבי הנחת הקרם על חזה של המתלוננת, מעל לשדיה, ובוודאי לא פער העולה כדי סתירה.

(ב) (2) פערים, אי דיוקים וסתירות

נגיעה באיבר המין עם עט

12. המתלוננת התייחסה בתלונתה במשטרה לאופן נגיעת הנאשם בה באמצעות עט, בעת שבחן את גופה באירוע הראשון, וציינה כי נגע בה באיבר מינה:

"הוא אמר לי תעמדי אני רוצה לראות איך ההיקפים שלך ואז לקח עט וסימן איפה אני צריכה להוריד. הוא אמר לי להוריד באזור האיבר מין, הוא קצת נגע עם העט אבל לא ייחסתי לזה חשיבות... אני לא אמרתי כלום שהוא נגע בי באיבר מין עם העט. הוא נגע בי עם העט רק באזור האיבר מין שלי ובאזור ירך ימין בצד" (נ/ש - 21-27, ההדגשה אינה במקור, כך אף ההדגשות בציטוטים בהמשך הכרעת הדין אינן במקור).

בהמשך הודעה זו, העידה כי הדבר חזר על עצמו לאחר שנותרה עם תחתונים וחזיה:

"הוא אמר לי לא תוריד הכל אני רוצה לראות איך זה יהיה בהלבשה תחתונה. הורדתי, נשארתי עם תחתון וחזייה. ואז הוא אמר לי עוד פעם איפה אני צריכה קצת להוריד עם העט. חזר על עצמו" (נ/ש - 33-35).

למחרת מתן ההודעה במשטרה, בעימות שנערך בין השניים, הטיחה המתלוננת בנאשם דברים דומים:

"הוא נגע בי עם העט מצד ימין וצד שמאל של הירכיים, הוא סימן לי גם שאני צריכה להוריד פה, שאני צריכה רווח (ה.ח.) – המתלוננת מצביעה על הפנים הירכיים) וגם הוא קצת נגע לי למעלה באיבר מין. זה טיפה נגע" (נ/ש - 147-150).

בעדותה בבית המשפט, העידה המתלוננת כי הנאשם נגע עם עט ב"ירכיים הפנימיות" אך לא ציינה מגע עם איבר המין:

"הוא לקח עט ועם העט סימן לי בירכיים הפנימיות איפה אני צריכה להוריד מבחינת שומן... נשארתי רק בתחתונים וחזייה. אחרי זה עוד פעם לקח את העט, עוד פעם הראה לי בתוך הירכיים הפנימיות, מאוד קרוב לאזור האינטימי שלי, אמר לי שאני צריכה להירשם לחדר כושר, לרדת במשקל קצת וקבענו צילומים לבוק" (עמ' 24 ש- 8-15 לפרוט').

כשהתבקשה על ידי ב"כ המאשימה לפרט לגבי הסימון בעט "ליד האזורים האינטימיים", שבה על תשובתה, ולא ציינה מגע עם איבר המין:

"לקח את העט והעביר בחלק הפנימי של הירכיים מלמעלה עד האמצע של הירך וגם בירך החיצונית" (עמ' 24 ש- 18-19 לפרוט').

בחקירתה הנגדית התבקשה המתלוננת להציג איך נעשה הסימון באמצעות העט והשיבה:

"הוא מעביר את זה בחלק הפנימי של הירכיים הפנימיות מלמעלה ללמטה ובחלק הזה (מצביעה על החלק החיצוני של הירכיים). הוא לא סימן עם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

העט, הוא העביר את העט על הרגליים... הוא פשוט העביר עט סגור על הירכיים שלי"
(עמ' 30 ש- 8-14 לפרוט').

כך, לאחר שטענה במשטרה באופן מפורש כי הנאשם נגע באיבר מינה באמצעות עט, בעת עדותה בבית המשפט, במהלך חקירה ראשית ונגדית, העידה המתלוננת כי הנאשם נגע בירכיה הפנימיות "קרוב לאזור האינטימי", ברגליה, אך על אף שאלות הבהרה בסוגיה - לא ציינה כל מגע באיבר המין.

13. רק בשלב מאוחר של חקירתה הנגדית בבית המשפט, במענה לשאלות ב"כ הנאשם אשר התייחס לטענות קודמות שלה כי הנאשם נגע באיבר מינה, שבה המתלוננת לגרסתה במשטרה בסוגיה זו. העיתוי בו טענה המתלוננת בבית המשפט כי היה מגע עם איבר מינה, מעורר קושי:

- "ש. הוא החדיר לך את העט לאיבר המין?
ת. לא, אבל הוא כן הצליח לגעת מבחוץ. בירכיים די גבוה.
ש. מה שאמרת בחקירה שלך ולא אמרת פה בעדות שלך זה בדיוק את זה, שהוא נגע באמצעות העט באיבר המין. אני לא ראיתי בעדות שלך בפני בית המשפט שאת ציינת שהוא נגע עם העט באיבר המין.
ת. אני לא זוכרת מה אמרתי בעדות במשטרה. ברגע שהוא העביר את העט בירכיים הוא נגע באיבר המין"**
(עמ' 30 ש- 17-23 לפרוט').

השאלה שגרמה למתלוננת לטעון לראשונה בבית המשפט כי הנאשם נגע באיבר מינה, התייחסה למכתב דרישה מטעם עורך דינה אל הנאשם בו נדרש לשלם פיצוי בסך 750,000 ₪, מכתב שכותרתו: "החדרת חפץ לאיבר המין של אישה (בעילה ואינוס), מעשים מגונים, הטרדה מינית ועוד – התראה חריפה לפני נקיטת אמצעים חוקיים לאלתר" (נ/17). לאחר שנשאלה ע"י ב"כ הנאשם האם הנאשם החדיר עט לאיבר מינה, טענה שכלל לא עלתה באחת מגרסאותיה במשטרה, שבה המתלוננת לגרסתה במשטרה וטענה כי הנאשם נגע באיבר מינה עם העט. ההפרזה לגבי מעשי הנאשם, אף ביחס לתלונת המתלוננת בעצמה במשטרה, עד כדי החדרת חפץ לאיבר מינה, מוסיפה ומבססת את מגמת העצמת הדברים על ידי המתלוננת. המתלוננת לא הכחישה כי היתה מודעת לאופן ניסוח מכתב הדרישה מהנאשם, אך טענה כי העירה על כך לעורך דינה:

"הערתי לו על זה, אמרתי לו הוא לא החדיר לי את העט הוא אמר לי בגלל שזה נגע לך באזור המפשעה זה נחשב למשהו של אינוס אני לא יודעת להגיד לך בדיוק איך הוא הסביר את זה אבל הוא אמר לי שזה בסדר" (עמ' 88 ש- 28-30 לפרוט').

ככל שהמתלוננת אכן היתה מודעת לטעות זו במכתב הדרישה מטעמה, לא ברור כיצד הסתפקה בהסבר כי הדבר "בסדר".

באופן דומה, עולים סימני שאלה לגבי תשובת המתלוננת ביחס לתמיהה כיצד לא ציינה נגיעה באיבר המין בעדותה בבית המשפט. המתלוננת השיבה כי אינה זוכרת את גרסתה במשטרה אך טענה כי הנאשם נגע באיבר מינה. לא התקבל כל הסבר לשינוי גרסתה בבית המשפט בכך שלא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

העידה דבר לגבי נגיעה באיבר מינה במהלך עדותה עד לשאלת ב"כ הנאשם אשר התייחסה למכתב הדרישה מטעם עורך דינה (נ/17).

14. בעת תלונתה במשטרה, טענה המתלוננת כי הנאשם הבחין בכך שנרתעה בעת שנגע בה באיבר מינה, וביקש להרגיעה:

"... כשהוא נגע לי שם עם העט קצת נרתעתי והוא ראה את זה. הוא אמר לי אין לך מה להתבייש ממני תרגישי הכי פתוח בעולם וזה. והוא גם אמר לי אני נשוי ואני רואה כמוך מלא שלא תחשבי שבא לי משהו לעשות כאילו להרגיש פתוחה איתו. אני לא אמרתי לו כלום שהוא נגע בי באיבר מין עם העט" (נ/9 ש-26-23).

בעימות שנערך בין השניים בהמשך, סוגית הנגיעה באיבר המין הפכה לפחות חד משמעית ופחות בעלת הקשר מיני ברור, כפי שהתייחסה המתלוננת: **"זה לא היה במכוון נראה לי" (נ/7 ש-150).**

ריבוי גרסאות המתלוננת בסוגיה זו - החל מהשמטת הנושא לחלוטין בעדותה הראשית, דרך טענה כי הנגיעה ככל הנראה לא היתה במכוון ועד לטענה שעלתה במכתב הדרישה ששלח עורך דינה כי הנאשם החדיר את העט לאיבר מינה - מותרים ספק לגבי נגיעת הנאשם באיבר מינה באמצעות עט.

צילומים פרובוקטיביים

15. המתלוננת טענה בהודעתה במשטרה כי במהלך צילומיה באירוע השני על ידי הצלם [REDACTED], התערב הנאשם ואמר לצלם שהתמונות אינן מספיק סקסיות. בעקבות פניה זו החל הצלם [REDACTED] לבקש מהמתלוננת **"לעשות פוזות... של בוא נגייד פלייבוי"** (נ/9 ש-46) ובהמשך - לבקשת הנאשם - הצטלמה בהלבשה תחתונה (נ/9 ש-50). באופן דומה, העידה בבית המשפט בחקירתה הראשית כי לאחר שהנאשם פנה אליה ואמר שהיא צריכה להיראות יותר סקסית בתמונות החלו צילומים בעלי אופי שונה, כהגדרתה **"תמונות מאוד לא הולמות"** (עמ' 24 ש-28-22 וכן עמ' 77 ש-15-5 לפרוט').

לצד זאת, המתלוננת אישרה שהנאשם שוחח איתה במהלך האירוע הראשון לגבי שילובה בקמפיין של הלבשה תחתונה והיא גילתה עניין בקמפיין זה (נ/9 ש-40-27, עמ' 28 ש-12-8 לפרוט'). עוד אישרה, במענה לשאלת ב"כ הנאשם האם היה לה ברור שצילום לקמפיין הלבשה תחתונה מצריך צילום במראה מסויים, מושך ואטרקטיבי, כי ידעה **"למה היא נכנסת"** (עמ' 28 ש-19-13 לפרוט'). בנוסף, המתלוננת העידה בבית המשפט כי הסכימה להצטלם **"טופלס"** שכן סמכה על הצלם אשר נתן לה הרגשה טובה (עמ' 24 ש-29-28 לפרוט'). לפיכך, ברור כי צילומי המתלוננת בהלבשה תחתונה נעשו כחלק מסדרת צילומים שתואמה עם המתלוננת מראש, ובין היתר על מנת לבחון את שילובה בקמפיין הלבשה תחתונה.

לגבי עצם נוכחות הנאשם במהלך צילומי המתלוננת והערותיו לצלם, עולה מהראיות שמדובר בפעולה מקובלת ונהוגה על ידי הנאשם, בעל הסוכנות: הצלם [REDACTED] העיד כי הנאשם נהג להיות נוכח במהלך עריכת צילומים על ידו בסוכנות ואף נהג להעיר לגבי אופי הצילומים וכיצד יש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

לבצעם (עמ' 114 ש- 8-10 לפרוט'). באופן דומה, העובדת [REDACTED] השיבה לשאלה מי מנהל את הצילומים בסוכנות כי מדובר בנאשם וכן ש"הוא נמצא כמעט בכל הצילומים של הדוגמניות" ת/6 ש- 40). עוד אישר הצלם [REDACTED], כי תמונה עם גוף יפה תמכור יותר בקמפיין הלבשה תחתונה (עמ' 114 ש- 14-17 לפרוט').

16. טענת המתלוננת כי מדובר בצילומים פרובוקטיביים ולא הולמים, עלתה לראשונה בעת תלונתה במשטרה. במהלך הצילומים הסכימה לביצועם, זאת לאחר שבוע בטרם בוצעו הביעה עניין בקמפיין הלבשה תחתונה ואף הסכימה להצטלם בתחתונים בלבד (ראו אופי הצילומים שצולמו על ידי הצלם [REDACTED] - נ/4). גם לאחר האירוע המיוחס לנאשם בכתב האישום, המתלוננת לא ראתה קושי חריג עם אותם צילומים פרובוקטיביים, כפי שניתן ללמוד מכך שהעבירה צילומים אלה לאחותה הגדולה [REDACTED] וזאת לשם קבלת הערכה מקצועית בלבד:

"כב' הש'. למה העברת את זה לאחותך זאת השאלה.

- ת. העברתי לאחותי כדי להראות לה באופן מקצוע איזה תמונות אני קיבלתי ואיזה תמונות אני עשיתי וגם אחותי ראתה.
- כב' הש'. אז השאלה של הסנגור הייתה אם העברת כדי לקבל ממנה פידבק מה דעתה על התמונות.
- ת. כן דעתה המקצועית נטו" (עמ' 55 ש- 23-28 לפרוט').

רק לאחר שהאחות [REDACTED] אמרה למתלוננת שהיא "נראית כמו זונה בתמונות" (דברי המתלוננת בנ/7 ש- 108, או ניסוח מעט מתון יותר לדברי האחות – עמ' 7 ש- 1-2, עמ' 13 ש- 12-21 לפרוט'), פרצה המתלוננת בבכי וסיפרה לה כי הנאשם מרח עליה קרם, הזיז לה את התחתונים כך שראו את איבר מינה וצילם אותה במצלמה לא מקצועית (עמ' 7 ש- 15-2 לפרוט. אתייחס בהמשך לדברים אלה בצורה מפורטת). כך, לאחר שביקשה להשתלב בקמפיין הלבשה תחתונה, הגיעה לצילומים לאחר הסכמה על כך עם הנאשם, הסכימה לצילומים שהתבקשו ממנה ואף לצילומים עם תחתונים בלבד, העלתה המתלוננת לראשונה בתלונתה במשטרה את הטענה כנגד הנאשם כי יזם צילומים פרובוקטיביים וזאת רק לאחר שאחותה הגדולה [REDACTED] נזפה בה על צילומים אלה.

17. במהלך העימות שנערך עם הנאשם, ציינה המתלוננת כי חשה בושה מהצילומים באופן מיידי, בעת שבוצעו:

"ההורים שלי לא ראו את התמונות התביישתי בזה ברגע שצילמתי לא חשבתי שיראו בצורה כזאת. אחותי אמרה לי שאני נראית כמו זונה בתמונות" (נ/7 ש- 108-107).

דברים אלה מחזקים את הטענה בדבר האופי המיני של הצילומים אותם ביקש הנאשם, בהן התביישה בעת שצולמו.

עיון בקלטת המתעדת את המתלוננת והנאשם במשרדו בסוף יום הצילומים לאחר שבחנו אותם בצוותא, מציג תמונה שונה: המתלוננת לא הלינה על הצילומים, לא ביקשה למחוק ולגנוז אותם, ולא הודיעה שלא תשתתף בקמפיין הלבשה תחתונה. המתלוננת הנחתה את הנאשם כיצד לנהוג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

עם צילומים אלה, אף לאחר שהציע כי תשמור אותם לעצמה, זאת על מנת למכסם את הרווח האפשרי מהם:

אה? חבר שלך יהרוג אותך, מה את רצינית?
 לא רק חבר שלי יהרוג אותי, יש לי מספיק אנשים ש-
 מה?
 שיהרגו אותי. ההורים שלי, החברות שלי, אחיות שלי.
 אז, תשמרי את זה בשבילך.
 כן. זה מה שאני אומרת.
 עוד פעם, אני אומר אני אומר, התמונות... האלה אני רק
 אשלח כאילו את ל- את יודעת.
 שוב, תלוי כמה מציעים, כמה מציעים אבל לא, על אלף
 שקל תשלח רק אה -
 כמה את רוצה?
 מעל 5 אלף.
 5 אלף?
 כן. לא, לא פחות" (נ/ב עמ' 4 ש- 16 – עמ' 5 ש- 4).

:
 :
 :
 :
 :
 :
 :
 :
 :
 :
 :
 :

ניתן להסיק כי המתלוננת היתה מודעת ואף הסכימה מראש כי הצילומים שיתבצעו יכללו גם צילומי הלבשה תחתונה, הבינה היטב מה כוללים הצילומים ושיתפה פעולה במהלכם. אף לאחר שצפתה בתמונות, לאחר שהביעה חשש מחשיפתן בפני הקרובים לה והנאשם הציע כי תשמור אותן לעצמה, ביקשה המתלוננת מהנאשם לעשות בהן שימוש אך רק בתמורה משמעותית. עוד ניתן ללמוד כי מעורבות הנאשם בצילומים ובהנחיות לצלם, כמנהל הסוכנות, היו חלק בלתי נפרד מעבודתו ומתפקידו בסוכנות. יתכן בהחלט כי המתלוננת חשה בושה בצילומים שערך הצלם [REDACTED] רק בחלוף מספר ימים, אך נותר מהאמור לעיל ספק לגבי מטרתו המינית של הנאשם בעת הנחיית הצלם.

אמירות מיניות

18. בתלונתה במשטרה, טענה המתלוננת כי לאחר שהצלם [REDACTED] סיים לצלם אותה, שמעה אותו ואת הנאשם מדברים ואומרים: "מה הייתי עושה לה, איזה גוף יש לה, היא עושה כאב ביצים" (נ/ש - 54-53). בעדותה בבית המשפט, ייחסה המתלוננת אמירה זו לנאשם כלפי הצלם: "היא עושה כאב ביצים" (עמ' 24 ש- 32-33 לפרוט'). בנוסף, העידה המתלוננת בבית המשפט על חזרת הנאשם על מטבע הלשון "כאב ביצים" אף למולה, בשלבים מאוחרים יותר של האירוע, אף שבתלונתה במשטרה לא הזכירה דברים אלה. תחילה, התייחסה לאמירה דומה של הנאשם כלפיה בעת שנרתעה ממנו כשמישש ועיסה את חזה, גבה וישבנה:

"הוא לקח את הקרם ופשוט התחיל בלי לשאול אותי למרוח עליי, אני מאינסטינקט ראשוני קצת נרתעתי, קצת קפצתי אז הוא ניסה להרגיע אותי ואמר לי אין לך מה לדאוג. ואז הוא התחיל למרוח לי את החזה, את הגב, את התחת, הוא בעצם ממש מישש. זה לא היה באופן מקצועי, זה לא היה נטו למרוח, זה היה ממש לעסות את הגוף. אחרי שקצת נרתעתי ונהייתי אדומה כנראה, ולא יודעת, קפאתי, הוא אמר "אל תדאגי את לא עושה לי כאב ביצים"
 (עמ' 25 ש- 14-9 לפרוט').

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

בהמשך, הוסיפה המתלוננת על כך והעידה "שלאורך כל הזמן הזה של הצילומים איתו היו אמירות מיניות כגון: "את לא עושה לי כאב ביצים"" (עמ' 44 ש- 31-30 לפרוט').

המתלוננת נשאלה מפורשות בעדותה במשטרה מה אמר לה הנאשם בעת המגע, ופירטה דברים רבים שנאמרו לה במהלך האירוע השני, לרבות אמירה מינית אחרת: "מה זה מחרמן אותך?" (9/ש- 128). יחד עם זאת, בשונה מהעצמת הדברים בבית המשפט מהם משתמעת אווירה מינית לאורך כל האירוע השני, של שימוש רב בצרוף "כאב ביצים", בהודעתה המפורטת במשטרה ייחסה המתלוננת לנאשם אמירה אחת בלבד של צירוף זה במהלך שיחה אותה שמעה, בין הנאשם לצלם [REDACTED], מתוכה ציטטה מילים נוספות: "מה הייתי עושה לה, איזה גוף יש לה", בלא שנכחה בחדר בו נאמרו הדברים. עד התביעה [REDACTED], אשר לא נחשד בביצוע עבירה כלשהי והמתלוננת אף שיבחה את התנהלותו, הכחיש שיחה מעין זו בינו לבין הנאשם וטען שמעולם לא שמע את הנאשם מדבר באופן דומה תוך שהסביר כי הדבר אינו הגיוני:

" המתלוננת אמרה בפני בית המשפט שאתה ו [REDACTED] דיברתם ביניכם "מה היינו עושים לה, איזה גוף יש לה". וגם היא אמרה שהיא "עושה כאב ביצים".

מי אמר את זה?

ת. היא אמרה שאתם דיברתם על זה ביניכם. מה הייתם עושים לה.

ש. זה נכון?

ת. לא. רק מסיבה אחת אני יכול להגיד, [REDACTED] הוא זה שמשלם לי, אני לא מדבר בצורה כזו לאנשים שמשלמים לי, הוא הלקוח שלי.

ש. לך אי פעם יצא לשמוע את [REDACTED] מדבר ככה עם אנשים אחרים? עם עובדים אחרים?

ת. לא. צריך להבין, כשמצלמים בסוכנות באים בשמונה בבוקר, מצלמים בין 4 ל- 12 בנות, 4 דוגמאות לכל בחורה עם 30 אנשים בחדר, עם ההורים, עם החברים עם המאפרת, עם הספר, זה לא מקום שנמצאים לבד"

(עמ' 112 ש- 29 – עמ' 113 ש- 6 לפרוט').

19. המתלוננת התייחסה בעדותה בבית המשפט לשיחה עם הנאשם לאחר שסיים לצלם אותה, בעת שישבו במשרדו:

" ש. מה היה מהרגע שהגעתם למשרד?

ת. מהרגע שהגענו למשרד הוא ניסה לנהל סמול טוק, להגיד שהוא ככה עם כולם, שכאילו באופן כללי ניסה לתת לי את ההרגשה שאני לא בסדר שאני מרגישה מוטרדת. כל הזמן דיבר איתי על זה שאני לא מחרמנת אותו או עושה לו כאב ביצים"

(עמ' 26 ש- 19-22 לפרוט').

עדות זו מייחסת לנאשם אמירות ישירות לגבי כך שהמתלוננת לא גורמת לו, באופן אישי, גירוי מיני, זאת לאחר ביצוע המעשים המיוחסים לו. ניתן בהחלט להבין אמירות אלה לאחר פעולה בעלת אופי מיני בעקבותיה ביקש הנאשם כביכול להרגיע את המתלוננת ולקקר את הרכיב המיני ממעשיו המיניים. כך העידה המתלוננת, שמדובר בנסיונו להבהיר לה שאינה צריכה לחוש מוטרדת.

כפי שעולה מהקלטת השיחה בין המתלוננת לנאשם במשרדו, בשלב זה של האירוע השני, הנאשם אכן עשה שימוש בצירוף "כאב ביצים" אך לא בהקשר למעשה כלשהו שביצע במתלוננת אלא לגבי המסר אותו המתלוננת צריכה להעביר באופן בו תצטלם:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

"כל עוד את תעשי אה, לגברים כאבי ביצים, זה הכי חשוב. זה אומר שעשית עבודה" (נ/ב 6 עמ' 3 ש-10).

האופן בו שינתה המתלוננת את הדברים שנאמרו לה על ידי הנאשם, כך שבהקשרם החדש יתמכו בכך שבוצעו בה מעשים מגונים, מוסיף ומבסס את הספק הסביר.

20. אמירה נוספת בעלת אופי מיני, היא עדות המתלוננת כבר בעת הגשת התלונה במשטרה בסמוך לאירוע, כי הנאשם אמר לה לגבי הצלם:

"אם הייתי משאיר אותך לבד עם הצלם נראה לי הוא היה אונס אותך" (נ/9 ש-55-56).

המתלוננת שבה על דברים אלה, תוך שימוש במילה "אונס" בעדותה הראשית בבית המשפט (עמ' 25 ש-1 לפרוט'). המתלוננת עומתה על ידי ב"כ הנאשם עם ההקלטה בה נשמעת אמירת הנאשם כלפיה:

"נראה לי אם הוא היה איתך לבד הוא היה מתחיל איתך, לא יודע מה" (נ/6 עמ' 2 ש-24).

מתשובתה ניתן להבין כי מדובר בפירוש שנתנה לדברי הנאשם, בהתאם להבנתה את הסיטואציה:

"אם תשים לב לדרך שהוא אמר, "להתחיל איתך, לא יודע מה..." לא יודע מה גם אני לא יודעת מה... יש הבדל להגיד בין לא יודע מה, לבין לא יודע לאן זה היה מתקדם. לשאלת בית המשפט, זה מה שאני הבנתי מהאופן שבו הוא אמר את המילים "לא יודע מה..." (עמ' 47 ש-23-27 לפרוט').

המשך הסברה של המתלוננת ביחס לסתירה בין הדברים, כברת הדרך שביצעה בהבנתה את שנאמר עד להצגת פירושה לדברים כאמירתם במציאות, מחדדת את קיומו של ספק לגבי עדותה על המעשים שייחסה לנאשם:

"אני מתנצלת שזה יצא שלא אמרתי מילה במילה, בגדול שסיפרתי לחוקרת מה היה זה היה כדי להסביר את הסיטואציה מנקודת המבט שלי, אם הייתי צריכה להסביר מנקודת המבט שלו כל זה היה נראה אחרת" (עמ' 47 ש-27-30 לפרוט').

ניתן לקבוע כי המתלוננת העידה על דברים שאמר הנאשם באופן בו יתפרשו בברור כאמירות מיניות מצדו כלפיה ואף העצימה דברים כך שלא יותירו ספק לגבי כוונתו המינית של הנאשם.

מעשים ללא הסכמה

21. המתלוננת העידה בבית המשפט כי הנאשם החל למרוח את גופה בלא ששאל אותה:

"ברגע שהגענו למקום של הצילומים, לחדר, הוא לקח את הקרם ופשוט התחיל בלי לשאול אותי למרוח עליי, אני מאינסטינקט ראשוני קצת נרתעתי, קצת קפצתי אז הוא ניסה להרגיע אותי ואמר לי אין לך מה לדאוג. ואז הוא התחיל למרוח לי את החזה, את הגב, את התחת, הוא בעצם ממש מישש" (עמ' 25 ש-8-12 לפרוט').

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

דברים אלה, כשלעצמם, מצביעים על חוסר הסכמה מוחלט, הפתעה מכך שהנאשם החל למרוח קרם בפתאומיות ומבלי לשאול דבר על המתלוננת, אשר אף קפצה באינסטינקט מההפתעה. ואולם, במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת התגלו עובדות אחרות. ראשית, התברר כי תחילה המתלוננת מרחה את עצמה בהתאם להנחיות הנאשם:

"מה שקרה זה שאני התחלתי למרוח על עצמי, לא הסבירו לי כמה פעמים למרוח הוא פשוט אמר לי תמרחי יותר פה, הסביר לי תמרחי יותר על החזה, מן הסתם בגלל שמדובר בקרם לחות לשיער זה לא כמו שמן אז צריך למרוח הרבה יותר" (עמ' 39 ש- 19-21 לפרוט').

שנית, התברר כי בטרם נגע בגופה של המתלוננת, פנה אליה הנאשם על מנת לקבל את אישורה. מיד לאחר שתיארה כי מרחה את עצמה והנאשם הנחה אותה למרוח יותר על החזה, העידה המתלוננת כך:

"... ממש שנייה אחרי זה אמר לי 'טוב אפשר?' (עמ' 39 ש- 22 לפרוט').

שלישית, מעדות המתלוננת עולה כי הנאשם לא נגע בגופה בטרם אישרה לו בתגובה לשאלתו:

"ממש שנייה אחרי זה אמר לי 'טוב אפשר?', כאילו איבד סבלנות אז אמרתי לו כן" (עמ' 39 ש- 22-23 לפרוט').

רביעית, בניגוד לטענת המתלוננת כי עוד בטרם החל הנאשם למרוח על חזה, ומיד לאחר שנגע בגופה ללא כל אישור והתחיל למרוח - היא נרתעה (עמ' 25 ש- 8-12 שצוטטו לעיל), עולה כי למתלוננת לא הפריעה פעולת המריחה על ידי הנאשם אשר נעשתה באישורה, אלא הפריע מגעו באיברים נשיים:

"עצם המריחה לא הפריעה לי, אישרתי לו למרוח לי, מה שהפריע לי זה שנוגעים באיברים נשיים שלא אמורים לגעת בהם" (עמ' 40 ש- 26-27 לפרוט').

חמישית, המתלוננת טענה כי לא ניתן היה להבין שאישרה לנאשם למרוח בחזה:

"הוא אמר 'אפשר?' ואני גם זוכרת את הסיטואציה, בסיטואציה זה לא היה נראה שהוא הולך למרוח לי על החזה" (עמ' 40 ש- 32-33).

יחד עם זאת, המתלוננת העידה כי הנאשם פנה אליה לקבלת אישורה לסיוע במריחת הקרם מיד לאחר שאמר לה למרוח יותר על החזה, לא היה שבע רצון מהאופן בו מרחה את החזה ואף הדגימה בבית המשפט כי בעת ששאל הניף את שתי כפות ידיו לפניו לעברה (עמ' 59 ש- 27 – עמ' 60 ש- 4 לפרוט'). יצוין בהקשר זה, כי הנאשם העיד שלאחר קבלת אישורה של המתלוננת מרח בתנועה אחת בחלקו העליון של חזה המתלוננת, מעל שדיה שהיו אחוזים בידה האחת, בתנועה בכתפיה ובתנועה אחת בצדי הישבן (עמ' 141 ש- 31 – עמ' 142 ש- 3 לפרוט').

22. לגבי סוגיית הרמת התחתונים על ידי הנאשם, המתלוננת לא ציינה באופן מפורש כי עשה את הדבר מבלי לשאול אותה, אולם השמיטה מעדותה הראשית כי הנאשם ביקש ואף קיבל את הסכמתה לסדר את תחתוניה בטרם הרים אותם כלפי מעלה. בעדותה הראשית, פירטה המתלוננת אירוע זה ללא כל התייחסות לפנייה כלשהי מצד הנאשם לקבלת אישורה ואת מתן אישורה בטרם נגע בתחתוניה:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

"...אחר כך הוא בא לצלם אותי והוא סידר לי את החוטיני בצורה שראו לי את השפתיים ואת הדגדגן ואז סידרתי את זה בחזרה... הוא פשוט הרים עם שתי הידיים את החלק הזה הקדמי של התחתון למעלה באופן שמאוד בברור רואים לי את האיבר" (עמ' 25 ש- 28-23 לפרוט').

בשונה מעדותה הראשית, הוסיפה המתלוננת בהודעתה במשטרה שהנאשם אמר כי הוא יכול לסדר לה את התחתונים, אך לא ציינה שקיבל את אישורה:

"ואז הוא אמר לי אני יכול לסדר לך את התחתון אז חשבתי שהוא מתכוון להיזי טיפה או משהו שאולי רואים לי משהו ואז הוא פשוט ממש משך לי את התחתון למעלה וראו לי הכל..." (נ/ש- 71-69).

בעת חקירתה הנגדית, הוסיפה המתלוננת ואישרה כי הנאשם ביקש ואף קיבל את הסכמתה לסדר את תחתוניה:

"הוא שאל אותי אם אפשר לסדר את התחתון, הוא אמר לי תסדרי את התחתון אבל אני חשבתי ההפך שרואים משהו והוא רצה לסדר שלא יראו, להצניע את זה. ואז אישרתי לו לסדר שזה מה שחשבתי" (עמ' 43 ש- 30-32 לפרוט').

למעשה, המתלוננת אישרה בבית המשפט, לגבי הסיטואציות הקשורות במריחת החזה ובהרמת תחתוניה, כי הנאשם ביקש וקיבל את אישורה בטרם נגע בגופה או בתחתוניה. התפתחויות גרסאותיה, מחזקות ומאששות את מגמתיות עדותה לתיאור מעשים חד צדדים, בעלי אופי מיני מובהק, זאת שלא בהסכמתה. בנסיבות כוללות אלה, יש לקבל את גרסת הנאשם כי בטרם פעל פנה אל המתלוננת בבקשות לבצע את מריחת הקרם ואת הרמת תחתוניה, ועשה כן רק לאחר שקיבל את אישורה.

עיסוי החזה והישבן

23. בעת עדותה הראשית בבית המשפט, תיארה המתלוננת את פעולת הנאשם כך:

"...ואז הוא התחיל למרוח לי את החזה, את הגב, את התחת, הוא בעצם ממש מישש. זה לא היה באופן מקצועי, זה לא היה נטו למרוח, זה היה ממש לעסות את הגוף" (עמ' 25 ש- 14-12 לפרוט').

ניתן להבין מעדות זו, כי הנאשם עיסה את חזה וישבן המתלוננת, אשר בשלב זה של עדותה ייחסה את לנאשם מעשים דומים לגבי שני חלקי גוף אינטימיים אלה. לעומת זאת, בעת עדותה במשטרה, טענה שהנאשם "שם לי על הגב, על התחת ועל החזה... וממש מישש לי את החזה" (נ/ש- 64-60). בגרסה זו לא ייחסה לנאשם מישוש או עיסוי של ישבנה. באופן דומה, גם בעימות שנערך בין השניים במשטרה, טענה המתלוננת שהנאשם "מרח עלי בחזה" (נ/ש- 9), הדגימה כי המריחה היתה לאורך החזה, שבה לאורך כל העימות על הנגיעה בחזה וכלל לא ציינה מגע כלשהו בישבנה. כשעומתה בחקירתה הנגדית עם קושי זה, טענה כי "העניין של התחת הוא כן מרח לי על התחת אבל לא ברמה שהוא התמקד על החזה שלי, בגלל זה גם אמרתי בעיקר על החזה כי זה הסיטואציה שאני הכי זוכרת" (עמ' 88 ש- 11-9 לפרוט'). יש לציין כי הודעת המתלוננת במשטרה וגרסתה בעימות שנערך עם הנאשם ניתנו פחות משבוע לאחר האירוע השני, בעוד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

עדותה בבית המשפט בה ציינה מריחה גם על הישבן מישוש ועיסוי של הגוף, ניתנה כשלוש שנים לאחר המקרה.

המתלוננת הדגישה במהלך העימות כי אופן מריחת הקרם על החזה על ידי הנאשם, הוא שגרם לה להתלונן במשטרה:

"אם לא היית מורח לי בצורה כזאת לא הייתי מגיעה לפה"
(נ/ש-56, מיד לאחר שהדגימה את אופן מריחת החזה).

לצד טענות אלה, בסמוך לאחר האירוע השני, שלחה המתלוננת מסרונים לחבר ■, בהם פירטה וציינה שהנאשם "חרמן", "רצה גם עם שמן", "הרגשתי מוטרדת רצח", "סידר את התחתון" ועוד (נ/10), אולם לא ציינה דבר לגבי מריחת החזה שלה או הישבן על ידי הנאשם. המתלוננת הסבירה בבית המשפט כי נמנעה מכך מכיוון שהתביישה לשתף אותו בשלב זה של מערכת יחסיהם וסיפרה לו הכל כשפגשה אותו בהמשך:

"דבר ראשון אני ובן הזוג שלי היינו אז שלושה חודשים ביחד, אולי קצת פחות קצת יותר, התביישתי לבוא ולהגיד לו שמישהו הטריד אותי מינית מהסיבה הפשוטה שלא רציתי שהוא יפנה אצבע מאשימה אליי, וראיתי את הזוגיות שלי על הפרק. העדפתי לספר לו באותו רגע שהרגשתי מוטרדת ולא מעבר לזה. מה שקרה שהגעתי אליו יום או יומיים לאחר מכן, סיפרתי לו הכל, בהודעות אי אפשר להכיל אירוע שלם" (עמ' 42 ש-13-9 לפרוט').

החבר ■ מסר הודעה במשטרה, באותו מועד בו התלוננה המתלוננת ובפני אותה חוקרת, ימים ספורים לאחר האירוע השני. בהודעה זו פירט את שתיארה לו המתלוננת, הן בשיחת טלפון לאחר האירוע והן בפגישה איתו בהמשך:

"שהוא מרח עליה את השמן הזה ונגע לה בחזה" (נ/19 ש-16,10).

החבר ■, לגביו טענה המתלוננת כי סיפרה לו הכל, לא ציין דבר בעדותו במשטרה לגבי מריחת ישבן המתלוננת בשמן, מישוש או עיסוי. על אף שבהודעתו במשטרה תיאר כי המתלוננת סיפרה לו על הנגיעה בחזה והדגימה את הרמת התחתונים, בעת עדותו בבית המשפט הוסיף כי **"היא הראתה לי איך הוא מרח עליה את השמן בצורה קצת סוטה... כאילו למשש את החזה"** (עמ' 96 ש-31-28 לפרוט'). גם בגרסה זו לא ציין דבר לגבי הישבן, וכן לא ניתן כל הסבר כיצד בבית המשפט השתנתה גרסתו ביחס ל**אמירת** המתלוננת על מריחת שמן לעומת ה**דגמה**, וכן לגבי השוני בין ייחוס "נגיעה" בחזה לבין "מישוש".

24. המתלוננת שיתפה את אחותה ■ בדברים שהתרחשו, בסמוך לאירוע השני, ובעקבות כך דרבנה אותה האחות להתלונן במשטרה ואף סייעה לה בהגשת התלונה. האחות ■ העידה על הדברים שייחסה המתלוננת לנאשם בשיחתה איתה לגבי מריחת שמן על ידי הנאשם:

"הוא מרח עליה קרם. היא שאלה למה אתה מורח עלי קרם ולא שמן. הוא אמר אני צריך שתהיי זוהרת בתמונות" (עמ' 7 ש-13-12 לפרוט').

עיון בהודעת האחות במשטרה, מעלה כי לגבי תיאור המתלוננת בפניה את מריחת הקרם על ידי הנאשם על גופה, העידה דברים אלה בדיוק ולא דבר נוסף (נ/2). האחות ■ לא ציינה דבר לגבי מריחת קרם באזורים אינטימיים, בחזה או בישבן, ולא פירטה דבר לגבי אופן מריחה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

בעייתי, מישוש או עיסוי. יש לציין, כי הודעתה במשטרה ניתנה כשנתיים לאחר האירוע ואף אמרה כי אינה זוכרת פרטים, אולם ההודעה כוללת פירוט של תיאור האירוע על ידי המתלוננת כגון אמירות שונות מצד הנאשם ("כאב ביצים"), מיקום הנאשם והמתלוננת במשרד, מעבר לחדר הלבשה לצילומים, מריחת קרם במקום שמן, שימוש במצלמה פשוטה, משיכת תחתונים ועוד (ראו נ/2). בהתחשב במרכזיות שנתנה המתלוננת בעדותה לעיסוי החזה על ידי הנאשם, סביר להניח כי לו האחות [REDACTED] הייתה שומעת על כך מפיה – הייתה זוכרת ומעידה על כך. באופן דומה, הידיד [REDACTED] נקרא למתן עדות במשטרה כשנתיים לאחר האירוע והעיד כי המתלוננת סיפרה לו על מריחת שמן על ידי נאשם, מבלי לפרט דבר לגבי מיקום המריחה (עמ' 117 ש- 10-11 לפרוט').

25. החברה [REDACTED] העידה בעדותה הראשית כי המתלוננת שיתפה אותה באירוע, אך רק לגבי כך שהנאשם "ניסה למשש אותה בחזה ובכתף כי הוא מרח אותה בשמן או משחה... הוא מרח אותה בחזה, בחלק העליון, חזה וכתף" (עמ' 120 ש- 6-12 לפרוט'). בחקירתה הנגדית שינתה החברה [REDACTED] את גרסתה וטענה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם "נגע לה בכתף ובחזה, מישש אותה. בחזה עצמו. חזה אצלי הכוונה זה לשדיים" (עמ' 128 ש- 19-20 לפרוט'). לא ברור מעדות זו האם המתלוננת סיפרה ל [REDACTED] כי הנאשם "ניסה למשש", "נגע" או "מישש". אין מדובר בסמנטיקה בלבד אלא בתיאור פעולת הנאשם.

26. ריבוי גרסאות המתלוננת לגבי מריחת השמן על ידי הנאשם - במשטרה, בבית המשפט, באזני חברה [REDACTED], אחותה [REDACTED] וחברתה [REDACTED] – מקשה על קבלת הכרעה לגבי אחת הגרסאות כמשקפת את ההתרחשות. גרסתה המחמירה בחקירתה הראשית לגבי עיסוי ומישוש של החזה והישבן, היא המרחיבה מכל גרסאותיה שהוצגו, ומחזקת את התרשמותי ממגמתיות עדותה. למצער, מתעורר ספק לגבי אותה גרסה ביחס לעיסוי הישבן והחזה ומישושם על ידי הנאשם, וכן ביחס למיקום מריחת חזה של המתלוננת. בחינת גרסת הנאשם לגבי אופן מריחת הקרם על גוף המתלוננת על ידו, מוצאת תימוכין בראיות נוספות, ומוסיפה משקל לספק הנותר. כך תיאר הנאשם בבית המשפט את הסיטואציה:

"הסתובבה והורידה את החזייה כיוון שהייתה צריכה לעשות את התמונות בטופלס, היא הייתה עם היד על החזה ואז אמרתי לה שהיא צריכה לשים עוד שמן אז היא הושיטה יד אחת כשהיד השנייה מכסה את החזה, שמת לי לה שמן מהבקבוק על היד, היא שמה על הבטן ועל הרגליים ושאלה אותי איפה צריך לשים, אמרתי לה אני יכול שנייה? היה אמרה לי כן, שמת לי שמן על הידיים שלי, שפשפתי אותן, שמת לי לה על הכתפיים, חשוב להדגיש שזה היה לשנייה, שמת לי לה מעל החזה שהיד שלה הייתה תפוסה (מדגים נגיעה בבית החזה מעל השדיים) כמובן ושמת לי לה בישבן בצדדים, זאת אומרת שזה היה מצב אחד שתיים שלוש ואז אמרתי לה תמרחי את עצמך איפה ששמת לי לך. ואז היא מרחה" (עמ' 141 ש- 30 – עמ' 142 ש- 3 לפרוט').

המתלוננת העידה כי לא אישרה שהחזה יראה בתמונות:

"הסכמתי לרדת לטופלס, כמובן בלי שיראו בתמונות את החזה" (עמ' 23 ש- 30-31 לפרוט').

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

באופן דומה תיארה סיטואציה במהלכה בצילומים שערך הצלם [REDACTED] אחזה את שדיה בשתי ידיה והצלם "דחף" אל תוך ידה, באישורה, את אחד השדיים שבלטו החוצה (עמ' 58 ש- 27 – עמ' 59 ש- 8 לפרוט').

החברה [REDACTED] העידה כי המתלוננת אמרה לה שהנאשם בעצמו הנחה אותה לאחוז את החזה עם ידיה:

"...הוא אמר לה להוריד את החזייה ולתפוס את החזה עם הידיים ואז כשהוא בא לגעת בה בעצם למרוח אותה בכתף ובחזה עצמו, היא הורידה את החזייה אחרי שהוא אמר לה ותפסה את החזה שלה ואני לא יודעת באיזה שלב הוא מרח אותה, אני לא יודעת לפי הסדר רק מה שהיא אמרה לי, שהוא מרח אותה בכתף ובחזה עצמו. אין לי מושג איפה זה משתלב עם החלק שהיא תפסה את החזה שלה, לא יודעת פרטים מדויקים מה קדם למה, זה מה שאני יודעת בגדול, לא מחייב שזה סדר העניינים" (עמ' 128 ש- 1-7 לפרוט').

המתלוננת בעצמה אישרה שיד אחת שלה הסתירה תחילה את אזור החזה, אך טענה כי בעת שמרחה את השמץ הורידה את ידה:

"ש. בנוסף, במהלך מריחת השמן, ייתכן, זה ההיגיון הפשוט והבריא, שיד אחת שלך אחזה, הסתירה את אזור החזה, נכון?
ת. בהתחלה כן. אחר כך ברגע שהייתי צריכה למרוח על עצמי את הקרם אז מן הסתם היד כבר השתחררה"
(עמ' 41 ש- 26-23 לפרוט').

כאמור לעיל, הנאשם תיאר סיטואציה דומה בה לאחר שקיבל את רשותה של המתלוננת שם קרם על בית החזה שלה, מעל לשדיה אשר היו נתונים בתוך ידה, אמר למתלוננת למרוח בעצמה ובשלב זה מרחה המתלוננת את הקרם.

בהתחשב בסתירות, אי הדיוקים, הפערים וסימני השאלה שעלו עד כה ויפורטו עוד בהמשך לגבי גרסאות המתלוננת, תוך מתן משקל להתנהלותה בדרך של כיסוי שדיה עד לשלב זה וכן התמיכה שניתן לראות בעדותה ובעדות [REDACTED] להתנהלות שתיאר הנאשם בעדותו – אני מוצא את גרסתו לגבי אופן מריחת הקרם כהגיונית, סבירה ומהימנה. לנוכח המבנה האנטומי האנושי, לא ניתן לקבוע גבול ברור וחד בין בית החזה לתחילת השדיים, ולא ניתן לשלול כי במהלך פעולה זו חשה המתלוננת שהנאשם נגע באזור אליו התייחסה כשד.

הרמת תחתונים וחשיפת איבר המין

27. המתלוננת טענה בהודעתה במשטרה כי הנאשם משך את תחתוניה כלפי מעלה כך שנחשף איבר מינה ואף נגע "שם" על מנת להזיז את התחתונים אל תוך איבר המין:

"הוא פשוט ממש משך לי את התחתון למעלה וראו לי הכל. ואז הוא נגע שם גם להזיז את זה לבפנים. להזיז את התחתון לבפנים שראו את השפתיים של איבר המין שלי"
(נ/ש- 72-70).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

מדובר בדברים חמורים, המעידים ללא שמש של ספק על מטרה של חשיפת איבר המין בפעולות אלה. יחד עם זאת, בעת עדותה בבית המשפט הסתפקה המתלוננת בעדות כי הנאשם הרים את תחתוניה וכך ראו את איבר מינה:

"הוא פשוט הרים עם שתי הידיים את החלק הזה הקדמי של התחתון למעלה באופן שמאוד בבירור רואים לי את האיבר. הוא אמר שככה זה יותר יפה, סידרתי את זה בחזרה ואמרתי שאני מעדיפה שלא ואז הוא סידר את זה שוב, עוד הפעם הרים את זה וסידר שרק את השפתיים יראו כביכול"
(עמ' 25 ש- 27-30 לפרוט').

עדות זו החסירה את הטענה בדבר נגיעות הנאשם על מנת להכניס את התחתונים אל תוך איבר המין, אך הוסיפה כי הנאשם תזר על פעולת הרמת התחתונים פעם נוספת לאחר שהמתלוננת סידרה את תחתוניה. בהודעתה במשטרה טענה כי לאחר שהנאשם הרים את תחתוניה כך שראו את איבר מינה, היא סידרה את התחתונים בחזרה, הביעה התנגדות להצטלם כך, הנאשם "התבאס" ומרח על חזה שוב קרם (נ/ש- 76-78). באותה הודעה מפורטת, בה ציינה המתלוננת את כל שלבי האירוע, לא טענה כי הנאשם הרים את תחתוניה פעם נוספת. עיון בעדויות עדי התביעה - החבר ■, החברה ■ והאחות ■ - אשר כולם העידו על תיאור האירוע בפניהם על ידי המתלוננת, מעלה כי אף לא אחד מהם העיד ששמע מהמתלוננת כי הנאשם הרים את תחתוניה פעם נוספת לאחר שהביעה התנגדות וסידרה אותם.

בעת חקירתה הנגדית בבית המשפט, נשאלה המתלוננת לגבי כך שהנאשם **"בכוונה הסיט לך את התחתון כדי לראות את האיבר מין"** אך תיקנה את ב"כ הנאשם ואמרה: **"לא הסיט הרים"** (עמ' 60 ש- 25-29 לפרוט'). באופן דומה, בהודעה ששלחה לחבר ■ מיד לאחר האירוע השני, ציינה כי הנאשם **"סידר את התחתון"** (נ/10) ובהמשך הראתה לו שהנאשם הרים אותו כך שראו את איבר מינה (נ/19 ש- 12-13). בבית המשפט שב החבר ■ על האופן בו תיארה בפניו המתלוננת את הרמת התחתונים:

"...מתח לה את התחתון בצורה שהתחתון חדר לה לאיבר המין ורואים לא (השגיאה במקור) את השפתיים ממש בצורה שלא משאירה הרבה מקום לדמיון" (עמ' 97 ש- 2-3 לפרוט').

ראיות אלה תומכות בגרסת הנאשם לסוגית הרמת התחתונים:

"אמרתי לה אוקיי תישעני טיפה על השולחן ותשימי רגל על רגל, זה מה שהיא עשתה, אמרתי לה יופי. עכשיו תסדרי את התחתון תרימי אותו קצת למעלה, היא הייתה מאוד אדישה ואני בחור שאוהב לתקתק, אוהב לעשות את הכל "יאללה", באמצע הצילומים היא שאלה אותי איך ככה? (מדגים הרמת צד התחתון) אמרתי לא אני יכול רגע להראות לך? היא אמרה לי כן בטח תרגיש חופשי ואז לקחתי את התחתון לא נגעתי בה, והרמתי לה טיפה למעלה, זה היה בדיוק לשנייה (מדגים הרמת צד ימין של תחתון), חזרתי למצלמה, צילמתי אותה כמה תמונות, היא אמרה שזה לא נוח לה שהתחתון למעלה, שלא בא לה לעשות ככה אמרתי לה אין בעיה וזהו סיימנו שם" (עמ' 142 ש- 14-21 לפרוט').

המתלוננת העידה כי הנאשם הרים את תחתוניה באופן בו ראו בברור את איבר מינה ואמר **"ככה זה יותר יפה"** (עמ' 25 ש- 28 לפרוט'), אך לא פירטה לגבי כך שאמירה זו התייחסה לדרך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

בה נראה איבר מינה או שאף הנאשם הבחין בכך. בנוסף, אישרה המתלוננת כי הנאשם אכן פנה אליה שתסדר את התחוננים בעצמה ורק אז, לבקשתו, אישרה לו לסדר אותם:

"הוא שאל אותי אם אפשר לסדר את התחונן, הוא אמר לי תסדרי את התחונן אבל אני חשבתני ההפך שרואים משהו והוא רצה לסדר שלא יראו, להצניע את זה. ואז אישרתי לו לסדר שזה מה שחשבתני" (עמ' 43 ש- 30-32 לפרוט').

גם בפניות אלה של הנאשם אל המתלוננת, לסדר את התחוננים בעצמה ובהמשך על ידו, לא העידה המתלוננת כי נאמר או אף נרמז שהדבר נעשה לשם חשיפת איבר מינה. בהתחשב במטרת הרמת התחוננים, כפי שיפורט בהמשך, לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר כי הנאשם הרים את תחונניה של המתלוננת על מנת לחשוף את איבר מינה או לשלול את גרסתו כי כלל לא חשף את איבר המין (עמ' 143 ש- 32-33 לפרוט').

לאור האמור לעיל, אני מוצא את גרסת הנאשם לגבי הרמת התחוננים הגיונית, סבירה ונתמכת בראיות אחרות. בנוסף, בנסיבות שפורטו לא הוכח מעבר לספק סביר כי איבר מינה של המתלוננת נחשף בשל הרמת התחוננים או כי הנאשם הבחין, ידע או היה עליו לדעת שאיבר מינה נחשף, זאת כאשר מדובר בפעולה מקובלת בעת צילומים דומים.

(ב)3) התנהלות מקצועית

28. המתלוננת התייחסה בעדותה למספר נושאים המחזקים ומבססים את פירוש מעשי הנאשם ככאלה שבוצעו לשם גירוי או סיפוק מיני. באופן זה, העידה לגבי עצם הצורך בצילומים נוספים; צילום על ידי הנאשם שאינו צלם מקצועי; צילום במצלמה פשוטה; שימוש בקרם לשיער במקום בשמן; הצורך בהרמת תחונניה ועוד. נושאים אלה, אליהם התייחסה המתלוננת כמובילים לפירוש מיני בלבד של מעשי הנאשם ולא פעולה מקצועית מצדו, זכו להתייחסות בעדויות עדי תביעה ומובילים לפירוש שונה.

הצורך במריחת שמן

29. המתלוננת העידה כי הנאשם ביקש לצלמה כשגופה משוח בשמן, לאחר שסיימה את הצילומים עם הצלם [REDACTED] המתלוננת העידה כי אינה יודעת האם היה צורך מקצועי בשימוש בשמן (עמ' 37 לפרוט'), ומתחלופת המסרונים עם החבר [REDACTED] ניתן להבין כי ייחסה לכך מניע מיני:

המתלוננת: **"איזה חרמן הסוכן שלי. שעה עם התמונות של הלבשה תחתונה. אמר לי אין מספיק תמונות אמרתי יש מספיק יש. רצה גם עם שמן. שיגזים עוד קצת למה לא".**

החבר [REDACTED]: **"חחחחח".**
המתלוננת: **"זה לא מצחיק הגרשתי (השגיאה במקור) מוטרדת רצח"**
(10/נ)

הצלם [REDACTED], העיד על תחום מומחיותו כצלם ועל שמו המקצועי העולמי (עמ' 110 ש- 13, 21, עמ' 112 ש- 25-28 לפרוט'). עד תביעה זה, העיד כי נהוג לשים שמן או קרם על גופן של דוגמניות " כדי שזה ייראה יותר יפה" (עמ' 111 ש- 6 לפרוט'. ראו עוד עמ' 111 ש- 10, 18-19, עמ' 114 ש- 23-24 לפרוט').

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19- [redacted]

20 (פרוט'י). בהמשך הסביר כי בשל נסיבות הצילום לא צילם את המתלוננת עם שמן (עמ' 115 ש-6-11 לפרוט'י).

העובדת [redacted] אישרה אף היא, כי נהוג להשתמש בקרם על מנת שהדוגמניות יבריקו (ת/ש-6/45, 53-54).

ניתן להסיק כי הצורך בשימוש בקרם או בשמן הוא צורך מקצועי לשם צילומי דוגמנות.

הצורך במריחת אזור החזה

30. הנאשם העיד על כך שביקש כי המתלוננת תמָרַח בשמן באזור החזה מעל לשדיה, וכי לאחר שקיבל את אישורה אכן שם בעצמו שמן במקום זה על גופה.

הצלם [redacted] הסביר כי בצילום של בגדי ים, נהוג למרוח שמן על הידיים והחזה (עמ' 11 ש-5-6 לפרוט'י). באופן דומה, העובדת [redacted] מסרה בהודעתה כי נוהגים למרוח קרם בעצמות הבריחה, בידיים וברגליים (ת/ש-6/54). למעשה, המתלוננת בעצמה אישרה שבסיטואציה בה הצטלמה היה צורך במריחת אזור החזה:

ש." את למעשה אישרת שהצטלמת טופלס, זאת אומרת שהיה היגיון וצורך במריחה של אזור החזה, נכון?
ת. כן.
(עמ' 41 ש-20-23 לפרוט'י).

ניתן לקבוע כי פעולת מריחת חזה המתלוננת, מעל לשדיה, התבקשה לשם צילומיה.

מריחת שמן על ידי הנאשם בעצמו

31. בעדותה הראשית בבית המשפט, הסבירה המתלוננת את הבעייתיות במריחת שמן על גופה על ידי הנאשם, בכך שנגע בה:

"...אין לי בעיה שהוא יגיד לי תמרחי, אין לי בעיה להימרח ולעמוד איך שיגיד לי לעמוד, סך הכל הוא איש המקצוע ובאתי אליו. לגעת בי זה משהו אחר לחלוטין" (עמ' 37 ש-28-30 לפרוט'י).

יחד עם זאת, לאחר שבמהלך חקירתה הנגדית התברר כי הנאשם ביקש לסייע לה למרוח והמתלוננת אף אישרה לו לעשות כן בטרם נגע בגופה, הסבירה כך:

"עצם המריחה לא הפריעה לי, אישרתי לו למרוח לי, מה שהפריע לי זה שנוגעים באיברים נשיים שלא אמורים לגעת בהם"
(עמ' 40 ש-26-27 לפרוט'י). לגבי השאלה בדבר מיקום נגיעות הנאשם, ראו דיון לעיל).

כפי שעולה מעדויות עדי התביעה, הצלם [redacted] והעובדת [redacted] פעולת הנאשם אשר היה איש המקצוע היחיד בסוכנות בעת הצילום הרלוונטי, אינה חריגה ומהווה חלק מהתנהלות מקצועית מקובלת בכלל ובסוכנות בפרט. הצלם [redacted], אישר כי הוא בעצמו עוזר לדוגמניות למרוח שמן אם צריך (עמ' 116 ש-8-9 לפרוט'י), במיוחד אם המאפרים לא נמצאים "ואתה לבד עם הדוגמנית" (עמ' 111 ש-22 לפרוט'י); עוד הסביר לגבי סיוע במריחה בכל הגוף "כי אי אפשר לשים חלקי כי אם מצלמים בצורה מסוימת אז אי אפשר שהצד האחורי ייראה מט וצד קדמי ייראה מבריק"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

(עמ' 111 ש- 23-24 לפרוט"י); בנוסף הבהיר כי הוא עוזר גם אם מדובר בצילומים ללא חלק עליון, כדבריו - "מוכרחים" (עמ' 116 ש- 13-15 לפרוט"י).
העובדת הבהירה בהודעתה כי מריחת קרם על גוף דוגמניות היא פעולה שנעשית על ידי מאפר, אך בהתאם לצורך נעשית גם על ידי אחרים, על ידה או על ידי הנאשם כ"עבודת צוות" (ת/ש- 6/52-45).

ניתן לקבוע כי פעולת הנאשם במריחת קרם על גוף דוגמנית לשם צילומה היתה חלק מעבודתו בסוכנות, כפי שעשו אנשי צוות אחרים וכפי שנהוג אף בצילומים אותם עורך צלם מקצועי בתחום זה.

קרם או שמן

32. בעדותה בבית המשפט, טענה המתלוננת כי הנאשם עשה שימוש בקרם לשיער במקום בשמן, ואף הסביר זאת למתלוננת כשאמרה לו שאין מדובר בשמן:

"...הלכתי לחדר של הצילום והוא אמר לי שהוא מביא שמן. בהתחלה הוא מצא תרסיס של מים ואז הוא החליט שמים לא מתאים אז הוא לקח קרם לחות לשיער. ואז אמרתי לו שזה קרם לחות לשיער ושזה לא שמן בכלל אז הוא אמר לי שבקרם יש מספיק שמן וזה עושה את העבודה" (עמ' 25 ש- 6-9 לפרוט"י).

אף בהמשך עדותה הבהירה המתלוננת את הקושי שמצאה בכך שהנאשם השתמש בקרם לשיער במקום בשמן:

"אני הגעתי למקום מקצועי, מבחינתי אם אין לך שמן אל תמרח עליי קרם שיער..." (עמ' 37 ש- 12 לפרוט"י);
"זה נכון שזה נראה מוזר ששמים עליי קרם לחות וכן ציינתי בפניו שזה מוזר..." (עמ' 40 ש- 14 לפרוט"י).

הנחה זו לגבי צורך בשמן ולא בקרם, מחזקת כביכול את טענת המתלוננת כי הנאשם לא פעל במסגרת עבודתו המקצועית, אלא השתמש בקרם לחות לשיער באמצעותו ביצע בה מעשים מגונים.

קשה לקבל את עדות המתלוננת כי הופתעה מכך שהנאשם הביא קרם וכי אמרה לו שזה לא שמן, כאשר בשיחה שנערכה ביניהם במשרד, זמן קצר בטרם התבקשה למרוח קרם, אמר לה הנאשם "עכשיו תשימי קצת שמן וזה, יש פה קרם גוף כזה..." (נ/א ש- 21).
זאת ועוד: הנאשם טען כי נהג להשתמש בשמן או בקרם לצורך ברק גוף הדוגמניות (עמ' 156 ש- 17-21 לפרוט"י).

את אופי השימוש שנעשה בקרם לשיער המכיל שמן, יש לבחון בהתאם לעדות עד התביעה, איש המקצוע הצלם, אשר הסביר כי נהוג למרוח שמן על הידיים והחזה על מנת שצילום בבגד ים יצא יפה יותר (עמ' 111 ש- 5-6 לפרוט"י), או אף להשתמש בקרם:

"כדי לקבל תמונה יפה בבגד ים או שאפשר לשים שמן או שאפשר לשים איזשהו קרם עם פייטים או צבע שיזוף"
(עמ' 111 ש- 10-11 לפרוט"י).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

בהמשך, העיד לגבי האופן בו מורחים את "הקרם" על גופה של הדוגמנית לשם הצילומים (עמ' 111 ש- 22-32 לפרוט').

באופן דומה העידה העובדת [REDACTED] על השימוש בקרם, כי חלק מהעבודה במקום היא "לשים להם קרם שיהיו מבריקות" (ת/ש- 45). בדברים אלה התייחסה למריחת גוף הדוגמניות בסוכנות כחלק מהעבודה לצורך הצילומים (ת/ש- 45-55).

מעדויות אלה עולה כי נהוג להשתמש בקרם או בשמן לשם צילום דוגמניות וכי גם בסוכנות נעשה שימוש בקרם.

הצורך בתמונות נוספות וצילומן על ידי הנאשם במצלמה פשוטה

33. המתלוננת שללה בעדותה בבית המשפט את הטענה כי הנאשם ביקש לשפר את צילומיה ולצלם אותה בעצמו על מנת לחסוך בעלויות (עמ' 35 ש- 24-31 לפרוט'), וסברה כי כשאמר לה שיש צורך בתמונות נוספות הם יפגשו ליום צילומים נוסף (עמ' 45 ש- 15-17 לפרוט'). בנוסף להנמקתה כי הנאשם אינו צלם מקצועי, טענה המתלוננת כי עשה שימוש במצלמה פרטית ולא מקצועית (עמ' 35 ש- 34, עמ' 36 ש- 17 לפרוט'). נתונים אלה, של צילומים נוספים, על ידי הנאשם שאינו צלם מקצועי, וכן שימוש במצלמה לא מקצועית, הביאו את המתלוננת למסקנה שאין מדובר בחלק מההליך המקצועי.

הנאשם הסביר את הצורך בצילום על ידו בכך שבדרך זו הוא חוסך בעלויות:

"אני יודע מה הלקוח רוצה לקבל בסופו של דבר ומה ש [REDACTED] הביא לי זה לא מה שהלקוח רוצה לקבל אז אמרתי לה שנצטרך לעשות עוד תמונות עכשיו בטופלס והלבשה תחתונה בשביל הקמפיין הספציפי הזה כי במידה ואם הייתי אומר לה אוקיי בואי נקבע עוד יום צילומים זה עולה לי המון כסף, זאת אומרת שאני לא ארוויח כסף ממה שרציתי להרוויח על הבוק, אם הייתי קובע לה צילומים עם כל הצוות זה היה עולה לי כסף ולא הייתי מרוויח כסף על הבוק שהיא שילמה לי אז אני תמיד מנסה לחסוך ואם יש השלמות שאני יכול לעשות אז אני עושה השלמות" (עמ' 141 ש- 7-14 לפרוט').

עוד הסביר למתלוננת את הצורך בתמונות נוספות בשל ליקויים שונים בצילומים שערך הצלם [REDACTED], כגון צורך להכניס את ביטנה, למתוח שריר, לשבת זקופה ועוד (נ/א6).

עדות עד התביעה הצלם [REDACTED], תומכת בהסברו של הנאשם לגבי הצורך בצילומים לא מקצועיים לאחר סיום הצילומים על ידו, לגבי שימוש במצלמה פשוטה לשם סוג זה של צילומים ("אפילו באיפון"), וכן לגבי ביצוע צילומים אלה על ידי הנאשם לשם חיסכון:

"...שהיה צריך לעשות עוד תמונות שלא נעשו באופן טבעי בלי תאורה והדברים. צריך את זה כדי להראות מי הדוגמנית בפני הלקוח. זה לא עבודה שלי כי אני יותר מדי יקרן לעבודה מהסוג הזה אז לוקחים מצלמה רגילה או דרך טלפון... מאז ומתמיד בסוכנויות גדולות יש שני סוגי צילומים, קודם כל התמונות שעושה הצלם שהם תמונות מאוד יפות ומייצגות את הבוק ואז יש את התמונות האחרות שעושים באופן טבעי שהדוגמנית באה והולכת ומסתובבת...
ש. מי מצלם את התמונות האחרות?"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

ת. לא אני. או אנשים שעובדים אצלו או לפעמים זה המאפרות או שהוא. הצוות של הסוכנות. אם אני צריך לעשות את זה הם לא יכולים לשלם עבור תמונה סתמית.
 ש. מה הכוונה בתמונה סתמית?
 ת. זאת אומרת שלא צריך תאורה מיוחדת, לא צריך מצלמה גדולה, לא צריך פוטושופ, אפשר להראות רק מתוך תמונה רגילה שאפילו עם אייפון אפשר לעשות"
 (עמ' 11 ש- 27 – עמ' 112 ש- 12 לפרוט').

הצלם [REDACTED] אף אישר כי לעיתים יוצאות תמונות לא מספיק טובות גם כשהוא מצלם ואז יש צורך לצלם שוב, למעשה כפי שהבהיר הנאשם למתלוננת (עמ' 115 ש- 31 – עמ' 116 ש- 2 לפרוט').
 עדותה של העובדת [REDACTED] מחזקת את עדות הצלם [REDACTED] ואת גרסת הנאשם, כאשר הסבירה כי הנאשם עשה כל שנדרש בסוכנות, בכל תחום אפשרי:

"הוא עושה הכל, מה שצריך שיקרה באותו רגע הוא עושה. הוא לא מחכה שאף אחד יעשה. הוא אף פעם לא יתנשא ויגיד לצורך העניין שהמנקה יבוא לנקות אם יש לכלוך הוא עושה הכל" (ת/ש- 6/31-32).

באופן דומה אישרה העובדת [REDACTED] כי הנאשם "נמצא בצילומים של הדוגמנית ואחר כך יושב איתה לראות איך הצילומים יצאו. כי לפעמים יש תמונות שלא יוצאות כמו שצריך אז צריך לעשות שוב" (ת/ש- 6/37-38).

מעדויות אלה ניתן להסיק, לכל הפחות כאפשרות סבירה, כי הנאשם נפגש עם המתלוננת לאחר סיום הצילומים שביצע הצלם [REDACTED], בחן איתה את הצילומים והחליט לבצע בעצמו השלמות לשם חסכון, תוך שימוש במצלמה רגילה, כל זאת כחלק מהתנהלות רגילה בתחום ובסוכנות של הנאשם.

הצורך בהרמת התחתונים

34. הנאשם הסביר כי היה צורך מקצועי בהרמת התחתונים:

"... זה יותר סקסי לעשות תמונה כזאת... עושים את זה בהכל, תיכנס לגוגל תראה הלבשה תחתונה, ותראה שהתחתון נמצא למעלה, זה הרבה יותר מוכר" (עמ' 143 ש- 35 – עמ' 144 ש- 2 לפרוט').

עוד הסביר כי פעולה זו נועדה "להאריך את הרגליים שהתמונות ייראו יותר סקסיות" (עמ' 163 ש- 31 לפרוט').

הצלם [REDACTED] אישר בעדותו הסבר מקצועי זה:

"אם רוצים להראות רגליים ארוכות מרימים את בגד הים עד למעלה (מצביע על המותן)... " (עמ' 111 ש- 4-3 לפרוט').

הצלם [REDACTED] הסביר את הצורך במשיכת הבגד כלפי מעלה ביחס לצילום בגדי ים:

"היא לוקחת את בגד הים ומושכת (מדגים אחיזה בשני צדי האגן והרמת הידיים כלפי מעלה). אם אתה רוצה שיהיה יותר שטח של רגל, אם אתה מרים כמה שיותר את בגד הים ככה רואים יותר את השטח של הרגל. זה טכניקה עולמית, זה לא אני. אני לא היוצר של הטכניקה הזאת" (עמ' 113 ש- 20-23 לפרוט').

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

ניתן לקבוע כי פעולה של הרמת תחתונים היא חלק מפעולות מקצועיות במסגרת צילומי הלבשה תחתונה. קביעה זו מתייחסת לפעולת הרמת התחתונים בלבד ולא לגבי סידור, דחיסת תחתונים או הסטתם אל תוך איבר המין באופן בו יחשף, טענה שלא הוכחה ברף הראייתי הנדרש.

(ב) (4) סיכום ממצאים עובדתיים

35. את הקשיים המשמעותיים שפורטו לגבי כל אחד ואחד מהנושאים שנותחו עד כה, ניתן לנסות ולהסביר באופן מניח את הדעת התואם את עמדת המתלוננת, זאת על אף סתירות משמעותיות ביותר בחלקם ועדויות שונות הפוגעות בעמדה זו. ואולם, הצטברות הקשיים והספקות, תהיות ומסקנות אפשריות אחרות, מגיעים עד כדי ביסוס ספק סביר מוצק ומשמעותי. לפיכך, העובדות שהוכחו מעבר לכל ספק סביר הן כדלקמן:

המתלוננת הגיעה לסוכנות הנאשם ביום 10.05.2017, ולאחר אודישן ושיחה קצרה עם עובדת במקום, נכנסה לראיון עם הנאשם. במהלך הראיון, הסביר הנאשם למתלוננת כי ישנו מסע פרסום רלוונטי להלבשה תחתונה והשניים סיכמו מה יצולם. בהמשך, לבקשת הנאשם עמדה מולו המתלוננת בלבוש תחתון, הנאשם העיר לה כי צריך לראות רווח בירכיים ושכששאלה היכן - נגע באמצעות עט בצדן הפנימי של ירכיה מעל הברך, ואמר לה שתצטרך לעבוד על הורדת אחווי השומן. לא ניתן לקבוע את המיקום המדויק של נגיעה זו, אך יש להעריך כי מדובר בחלק יחסית גבוה בירכיים, זאת לנוכח אותו רווח אליו כיוון הנאשם הנמצא מבחינה אנטומית במעלה הירכיים. עוד הצביע הנאשם למתלוננת על זרועה ואמר שתצטרך להוריד שומן גם באזור זה. בהמשך, הסביר הנאשם למתלוננת לגבי חוזה עם הסוכנות, עלויות, וסוכם על צילומים כעבור שבוע. לאור ההסכמות ביניהם, למתלוננת היה ברור כי הצילומים יכללו צילומי הלבשה תחתונה. ביום 17.05.2017, הגיעה המתלוננת לסוכנות הנאשם, שם צולמה בסדרת צילומים על ידי הצלם [REDACTED]. לאחר שהצלם ואנשי צוות הסוכנות עזבו, נותרו הנאשם והמתלוננת לבדם, בחנו את הצילומים במחשב במשרדו של הנאשם והנאשם העיר למתלוננת הערות מקצועיות לגביהם כגון הצורך "להכניס את הבטן", "לעשות שריר", "לשבת מתוח" ועוד (נ/א6). הנאשם הסביר למתלוננת כיצד לנהוג בתמונות אלה וכן כי עליה למרוח על גופה קרם. לאחר ההסבר, השניים ניגשו לחדר האיפור, שם לקח הנאשם קרם ושפך על ידיה וגופה של המתלוננת אשר נותרה בשלב זה עם תחתונים וחזייה. בהמשך, המתלוננת הסירה את החזייה ואחזה בשדיה באמצעות ידה. הנאשם הסביר למתלוננת כי יש צורך בעוד קרם, שם על ידה האחת, המתלוננת מרחה את הקרם על גופה ושאלה היכן צריך. הנאשם הושיט את כפות ידיו לעברה, שאל האם הוא יכול, והמתלוננת השיבה שכן. בשלב זה שפך הנאשם קרם על כפות ידיו, באמצעותן שם קרם בתנועה אחת על כתפי המתלוננת, בתנועה בצדי ישבנה ובתנועה על בית החזה מעל לשדיה בעוד ידה האחת אוחזת בהם. הנאשם אמר למתלוננת למרוח במקומות בהן שם את הקרם וכך עשתה. בשלב זה צילם הנאשם את המתלוננת במצלמה שהיתה במקום ואינה המצלמה ששימשה את הצלם [REDACTED], אך משמשת את הנאשם בצילומים בסוכנות.

בהמשך, עברו הנאשם והמתלוננת לחדר נוסף, שם ביקש ממנה הנאשם להישען על שולחן ולהניח רגל על רגל, תנוחה בה צולמה קודם לכן על ידי הצלם [REDACTED]. בשלב זה ביקש הנאשם מהמתלוננת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

לסדר את תחתונייה כלפי מעלה. כשהמתלוננת לא הבינה כיצד, שאל אותה הנאשם האם הוא יכול להראות לה. לאחר שהמתלוננת אישרה זאת לנאשם, הרים הנאשם את צדס של תחתוני המתלוננת מבלי לגעת בה, וצילם מספר תמונות נוספות.

לאחר סיום הצילומים, שבו המתלוננת והנאשם למשרדו, שם דנו לגבי המשך הקשר המקצועי ביניהם, צילומים נוספים בעוד כחודשיים, פגישת ליהוק, אילו תמונות לפרסם ואילו לא, הנחיית המתלוננת לנאשם איזה סכום לגבות עבור צילומיה בהלבשה תחתונה, ועוד. לבסוף המתלוננת אף הסדירה את התשלום לנאשם.

לגבי פעולות נוספות אשר יוחסו לנאשם בעובדות כתב האישום, נותר למעלה מספק סביר ולפיכך לא ניתן לקבוע ברף הראייתי הנדרש כי בוצעו.

אשר לאופי התנהלות הנאשם, הוכח כי צילומים על ידו באמצעות מצלמה שאינה מקצועית הם חלק ממסלול עבודתו הרגיל ואף עבודת גורמים אחרים בענף הדוגמנות. עוד הוכח, כי לשם צילומי דוגמניות נעשה לעיתים שימוש בקרם הנמרח על גוף המצלמת, לרבות על אזור החזה, וכן כי במסגרת הכנת גוף דוגמנית לצילום נהוג שאנשי צוות ולעיתים אף הצלם מסייעים במריחת הקרם. סוגיה נוספת שהוכחה היא כי בעת צילומי הלבשה תחתונה או בגדי ים, נהוגה פעולה של הרמת החלק התחתון על מנת להדגיש את אורכה של הרגל ולהביא בכך לצילום מושך יותר.

(ג) ניתוח משפטי

36. הממצאים העובדתיים משמשים מסד לבחינה משפטית של יסודות העבירה.

בחינת המעשים אשר הוכח כי הנאשם ביצע, צריכה להיעשות בהתאם למבחן אובייקטיבי. כאמור, השתכנעתי בכנות עמדת המתלוננת אשר חשה פגועה מהאירועים, גם אם תחילה לא ידעה לתחום את הפסול שבהם ובהמשך הפריזה בתיאורם. נותר ספק לגבי הגורם אשר הביא לתחושות אלה, אך את המעשים שהוכחו יש לבחון בהתאם למבחן האדם הסביר ולא דרך השקפת המתלוננת.

ברקע בחינת הדברים, יש תחילה למקם את האירועים בזירת התרחשותם, סוכנות דוגמנות בה שימש הנאשם בעלים ואילו המתלוננת הגיעה למקום על מנת לקבל ממנו שירותים.

בחינת מעשי הנאשם באירוע הראשון, מעלה כי קדמה למעשים אלה הידברות בין הנאשם לבין המתלוננת, המוסיפה על זירת האירוע את הקשר המעשים שנעשו. כפי שנקבע, הנאשם והמתלוננת דנו לגבי שילוב המתלוננת במסע פרסום להלבשה תחתונה, כאשר המתלוננת אף הביעה את נכונותה לבחון אפשרות זו. בשלב זה ביקש הנאשם מהמתלוננת להישאר בהלבשה תחתונה, העיר לה כי צריך לראות רווח ברכיה וכששאלה היכן – נגע באמצעות עט באזור גבוה בצדן הפנימי של ירכיה. בנוסף, העיר הנאשם למתלוננת כי תצטרך להוריד אחווי שומן באזור זה וכן בזרועותיה. בהמשך, עסקו השניים בפרטים לגבי אופי המשך ההתקשרות המקצועית ביניהם. בחינת צרוף נסיבות אלה במבחן האדם הסביר מצביעה על התנהלות העולה בגדר מתחם פעולה טכנית ומקובלת במסגרת בה התבצעה, אשר ספק אם מהווה פגיעה בערכי חברה חשובים או באוטונומית היחיד. אין מדובר בפעולה מתמשכת לאורך זמן אלא בנגיעה קצרה בירכיים באמצעות עט, זאת בתגובה לשאלה רלוונטית במסגרת מקצועית, וכן לא בוצעה נגיעה באיבר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

המין הקרוב. נסיבות אלה מקימות ספק סביר ומבוסס האם מדובר במעשה שעל פניו קיים בו אלמנט מגונה, בנסיבותיו, גם אם ניתן היה להימנע ממעשה זה.

37. בחינת האירוע השני, במנותק מנסיבותיו, מהרקע ומאירועים שקדמו לו, מגלה גורמים מיניים מובהקים יותר במעשי הנאשם: מריחת קרם על חזה המתלוננת באמצעות ידו, בסמוך לשדיה החשופים בעת שהוסתרו באמצעות ידה בלבד, והרמת צדי תחתוניה של המתלוננת בעודה לבושה בתחתונים אלה בלבד. אף את אירוע זה יש לבחון במבחן האדם הסביר תוך מתן משקל משמעותי לנסיבותיו. פעולות אלה מצד הנאשם בוצעו במסגרת עבודתו, כחלק בלתי נפרד מהליך שילוב המתלוננת בסוכנות ונסיון שילובה במסע פרסום הלבשה תחתונה. המתלוננת הגיעה לצילומים באירוע השני מתוך מודעות לכך שכחלק מצילומיה יבוצעו צילומי הלבשה תחתונה ואף הצטלמה בפני הצלם [REDACTED] בתמונות דומות בטרם התבקשה להצטלם שוב בפני הנאשם, זאת במסגרת עבודתו. פעולת מריחת הקרם על ידי הנאשם נעשתה על מנת לסייע למתלוננת להתקדם במריחת גופה, כפי שנדרש לצורך קבלת תמונות מתאימות. באופן דומה, עלה צורך מקצועי בהרמת צדי תחתוניה של המתלוננת במהלך צילומיה על ידי הנאשם. על אף ניתוח זה, שהוכח לכל הפחות כאפשרות סבירה והגיונית, אני מוצא כי ביצוע הפעולות באירוע השני על ידי הנאשם לא היה מחויב המציאות וניתן היה בהחלט לאפשר למתלוננת לבצען תוך הנחיות מילוליות בלבד. מידת הקרבה האינטימית שדרשו המעשים, מגע ידו של הנאשם על גופה העירום של המתלוננת מעל לשדיה וכן הרמת תחתוניה כשהיא לבושה בהם בלבד, מתעצמת לנוכח העובדה ששהו באותו מועד לבדם בסוכנות. בחינת האדם הסביר מובילה להטלת גנות חברתית למעשים אלה.

יסוד נוסף מיסודות העבירה, הוא סוגית אי הסכמת המתלוננת למעשים. הנאשם פנה אל המתלוננת בשאלה האם היא מתירה לו לבצע את המעשים, ורק לאחר שהתירה לו ביצע כל אחד מהם. אין מדובר בפעולה הנובעת מהבנה של הסכמה שבהתנהגות, אלא באישור מפורש מצד המתלוננת לביצוע המעשים בטרם בוצעו. לא מצאתי כיצד ומדוע היה על הנאשם להבין או לחשוך כי הסכמת המתלוננת אינה אותנטית, מסויגת או מוגבלת למריחת קרם על כתפה בלבד או לסידור תחתוניה באופן מסוים ולא זה שבוצע. סביר בהחלט כי ככל שהנאשם היה פועל בדרך שונה, כגון עיסוי שדיה של המתלוננת או הסטת תחתוניה על מנת לחשוף את איבר מינה, לא ניתן היה לקבל את הבנתו של הסכמתה הבלתי מסויגת ככוללת אף פעולות אלה. למעשה, המתלוננת בעצמה, בעת עדותה בבית המשפט, סייגה את הבנתה שלה להיקף הסכמתה, לכך שלא התכוונה למריחת קרם על שדיה או לפעולת הזזת תחתוניה לשם חשיפת איבר מינה. כאמור לעיל, לא הוכח כי הנאשם מרח קרם על שדיה או שפעל לחשוף את איבר מינה. לפיכך, לא הוכח מעבר לספק סביר כי פעולות הנאשם באירוע השני בוצעו ללא הסכמת המתלוננת.

38. לנוכח העובדה שהראיות לא עמדו ברף הפלילי הנדרש לשם הוכחת ביצועם של מעשים מגונים בלא הסכמה, אתייחס כעת לסוגית היסוד הנפשי, בבחינת למעלה מהדרוש ולפיכך בתמצית בלבד. בהתאם לממצאים העובדתיים, מסקנה אפשרית בהחלט היא כי הנאשם פעל במסגרת עבודתו ולשם השגת מטרותיו המקצועיות. נושאים רבים שנבחנו במסגרת קביעת הממצאים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 484-06-19

העובדתיים, התייחסו לנסיבות שיש בהן להצביע על מטרה של גירוי או סיפוק מיני. בכל אותם נושאים, התקבלה מסקנה כי הנאשם פעל כנהוג בתחום עבודתו המקצועי ובהתאם להתנהלות הרגילה בסוכנות. ניתוח כל נושא ונושא בנפרד, הוסיף עוד ועוד למשקל המצטבר והמשכנע כי הנאשם לא פעל לשם מטרה או תכלית מינית. לא לשם גירוי מיני, לא לשם סיפוק מיני, ובוודאי שלא לשם ביזוי מיני. למצער, התעורר למעלה מספק סביר כי פעולות הנאשם בוצעו כחלק משגרת עבודתו ולשם הצלחה בהשגת מטרותיו המקצועיות.

לנוכח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ד טבת תשפ"א, 29 דצמבר 2020, במעמד הצדדים

